

UNDERVEIS

Kirkeblad for Det evangelisk-lutherske kirkesamfunn 3-2015

Full fart på
St. Hansstevnet

Mer om stevnet på
sidene 14 og 15

DELK

UNDERVEIS er et informasjonsblad som skal fremme sunn åndelig utvikling, liv og vekst.

Bladet utgis av Det evangelisk-lutherske kirkesamfunn med fire nummer pr. år.

32. årgang. Opplag 2 200 eksemplarer.

Bladet er trykket på et miljøvennlig og svanemerket papir.

Gjengivelse tillatt med kildehenvisning.

Bladet finansieres med gaver.

www.delk.no – delk@delk.no

Ansvarlig redaktør

Tilsynsmann Rolf Ekenes

Kontortlf.: 33 35 93 51

E-post: tilsynsmannen@delk.no

I redaksjonen:

Torunn Fadum Døvik

Tlf.: 918 87 350

E-post: hvorfor-ikke@live.no

Torunn Hvale

Tlf.: 971 69 322

E-post: torunn.hvale@gmail.com

Jan Erik Askjer

Tlf.: 976 62 727

E-post: jan.erik.askjer@delk.no

Design & layout

Tormod Fredriksen, TEIE it-com

Tlf.: 916 93 078

E-post: tofredr@online.no

Trykk

Nordby Grafisk, Larvik

Forsidefoto

Fra St. Hansstevnet 2015

Foto: TFR

Distribusjon

DELK-kontoret

Tlf.: 33 35 93 50

E-post: underveis.abonnement@delk.no

Økonomi

Det evangelisk-lutherske kirkesamfunn

Åslyvn. 19, 3170 Sem

E-post: delk@delk.no

Kontonr.: 3000 27 1394

ISSN: 0809-229x

7

Fem år med DELK-Østfold

Menigheten i Østfold ble etablert 29. august 2010

17

Tilbake til Japan - mens familien vokser

Familien Alfsvåg-Ekenes er tilbake i Japan

Siste side

Hvorfor ikke gjøre noe helt annet ...

Familien Horn med tre barn reiser til Moldova

Litt av innholdet:

- 03 Ledere
- 06 Med ett hjerte i Riga
- 10 Andakt – Det radikale og enestående
Eldstetjenesten – Hvorfor sier ikke flere ja?
- 12 Fra bibeloversetterens verksted
Menighetshjørnet – Nye i forsamlingen – hjelp!
- 14 St. Hansstevnet 2015 – flere barn og nye utfordringer
- 15 Seks personer om stevnet
- 16 GF 2015 – Årsmøte: ut – Generalforsamling: inn
- 18 Gudstjenester og søndagsmøter 4. kvartal 2015
- 20 Sverre Stoltenberg om konflikter i menigheten
- 24 Vi trenger stoff til DELKs nyere historie
- 25 Rolf Sten Asp – Jeg har fått en fantastisk alderdom
- 26 Familien Stensland venter på utreise
- 27 Bondal-side
- 28-33 Diverse fra DELK
- 34 Slekters gang | Bank-kontoer for gaver til DELK
- 35 DELKs adresser og kontaktpersoner

Ja takk, begge deler

– Det er kanskje litt mer sus over gudstjenestene hos oss enn hos dere. Men dere slår oss på de friere innslagene og de ledigere møtene, sa en prestekollega til meg her om dagen. Han er prest i Den norske kirke, men kjenner godt til DELKs praksis med både gudstjenester og frie møter. Og misunner oss.

– Det blir for mye prestens «one man show» når vi har gudstjeneste, sa han. – Jeg gjør det meste, riktignok sammen med klokker og tekstleser og kanskje en til. Men presten er sjefen i gudstjenesten, sånn er det bare. Og det er greit – men ikke når det blir omtrent hver gang. Og vi har for det meste bare gudstjenester. Menigheten blir veldig passivisert av det. De synger, ber, hører på prekenen og tar imot nattverd – og går hjem igjen. Godt og livsviktig – men det er ikke særlig plass til respons tilbake. De blir nesten aldri utfordret til et vitnesbyrd, deling av troserfaring, et intervju. Det passer liksom ikke inn i gudstjenesteformen. Der har dere en fordel med møtene deres annenhver søndag. Da er det enklere for lekfolket å bidra. Vi får ikke så lett til noe slikt hos oss.

Omtrent slik var hans budskap – i all korthet. Hyggelig med gode tilbakemeldinger. Her er selvsagt nyanser. Sikkert mange gudstjenester i Den norske kirke som også oppleves som varme, ledige

og med plass for det spontane. Ny liturgi og engasjerte prester sørger mange steder for det. Det viktigste er uansett: Blir et bibelsk forankret budskap og et levende evangelium forkynt? Det er ledigheten og ikke ledigheten som er den avgjørende målestokk.

Og dertil: Våre søndagsmøter kan også mange steder bli stive, tunge, forutsigbare, om aldri så skrifttro forkynnelse. Det som skulle være de frie nådegavers arena, plassen for deling og forbønn, lekfolkets aktive medvirkning, blir noen ganger langdryge og livløse hendelser.

Vi har to viktige utfordringer når det gjelder våre samlinger på søndag. Gudstjenesten er rotfestet og umistelig. Liturgien hjelper oss til bønn, takk og tilbedelse når våre egne ord ikke strekker til. Vi trenger det faste, det forutsigbare, slitesterke. Og vi trenger nattverden. Samtidig er her en utfordring til menighetene: Inkluder barna mer, la søndagsskolen ha et innslag, eller skolen, gi plass for de unge, la korene slippe til, noen eldre. La menighetens mange blomster få blomstre, tilby presten medvirkning. Gudstjenestene jeg kjenner fra Afrika, er ofte preget av akkurat dette. Jeg tror ikke de har dårligere rating i himmelen enn våre.

Også våre søndagsmøter er uopp-

Foto: BoJo Hermansen

givelige. De har vært en del av DELK siden starten. Men det samme gjelder her: samlingene blir ikke velsignede møter av seg selv. Det krever tidlige forberedelser, bønn og hardt arbeid. Det vet eldsterådene litt om. De trenger all den oppmuntring vi kan gi dem. Vi lutheranere snakker høyt og varmt om det almenne prestedømme og lekfolkets myndighet og medvirkning. Hvor ser vi den? Hvor bør det være plass for den om ikke på våre søndagsmøter? Da snakker vi om noe av det samme: innslag av både det forberedte og det spontane. Guds ord beskriver det. Gir vi plass til det?

Gudstjenester eller søndagsmøter? Vi er velsignet med begge. Og vi sier som Ole Brumm: Ja takk, begge deler.

Kirkevalg

Når dette leses, er formodentlig kirkevalget en tilbakelagt hendelse. Kanskje går det ennå en tid før resultatet av Den norske kirkes valg på nye bispedømmeråd blir klart. Uansett – det berører ikke oss i DELK direkte. Like fullt blir også vi frikirkelige berørt av hva som skjer hos vår kirkelige storesøster. Årets kirkevalg har avgjørende betydning for Dnks valg av vei og verdier for årene som kommer. Og det som blir gjeldende tro og liv for majoritetskirken, vil også farge av på de øvrige kirkelige omgivelser – på godt eller galt. Det handler ikke bare om homofilisaken og ja eller nei til kjønnsnøytrale ekteskap, men de mer fundamentale spørsmål som ligger under. Til sist topper det seg

i dette: Hvilken autoritet og betydning ønsker vi at Bibelen skal ha når de store spørsmål skal besvares?

I vårt kirkesamfunn sier vi: Bibelen er overordnet kilde og norm, eller avgjørende instans, for både tro, lære og liv. Det sier vi sammen med en rekke andre kristne og kirkesamfunn både i og utenfor den lutherske leir. Å si hva det betyr i de konkrete enkeltsaker, byr sant nok på noen utfordringer. Vi sier ikke at det alltid er enkelt. Men det er grunnleggende viktig at denne posisjonen jevnlig uttrykkes i klartekst, fordi fornuft og folkemening veldig ofte vil inn foran Guds ord. Det ønsker vi ikke.

Hvilke konsekvenser bør så strids-spørsmålene og kirkevalget i Dnk få for

oss i DELK? Noen få punkter skal nevnes. Først: Med oppriktig hjerte ber vi at Gud må velsigne våre søsken i storkirken. Dernest: Dersom noen finner at situasjonen i Dnk blir så vanskelig at de ønsker å slutte seg til DELK, ønskes de selvsagt velkommen. Men vi har ikke noe målrettet engasjement på dette. Det rettes først og fremst mot de som ikke kjenner Jesus. Og sist: Samtidig som vi er tydelige på vårt syn på at ekteskapet er mellom mann og kvinne, ønsker vi å møte alle mennesker, også de homofile, med respekt og medmenneskelighet. Alle er vi elsket av Gud, og alle er vi avhengige av hans nåde.

*– Sangen er
min måte
å vise takk-
nemlighet
til Gud for
livet!*

Ranja Askjer

Ranja og Robert Askjer fra Horten har vært gjennom tøffere dager enn de fleste av oss.

Vi er tilbake i slutten av januar 2008. Ranja og Robert er lykkelige. De har vært gift i sju måneder, og Ranja er snart fire måneder på vei. Dagene er fylt av glede og forventning. Ranja, som har en nydelig sangstemme, synger ut sin takknemlighet til Gud både morgen og kveld.

Lave trombocytterverdier

Men så skjer det noe. Blodprøven er ikke bra. Babyen i maven dør, og prøvene blir dårligere og dårligere. Fortsatt

forstår ingen dramatikken som utspilles i Ranjas kropp. Kunne årsaken være stort blodtap? Hun fortsetter å teste blodverdiene. De tar seg ikke opp igjen, trombocytterverdien er skremmende lav. – Det er egentlig rart jeg ikke skjønte det selv, sier Ranja, som er sykepleier og bioingeniør. Jeg tenkte ikke i de banene, minnes hun. Plutselig ble hun akutt syk, og insisterte på å bli lagt inn på sykehuset.

Der konstaterte de raskt blodpropp i lungene. Etter noen dager kom en av

overlegene bort til Ranjas seng, og sa, – jeg har sett på blodverdiene dine, dette er ikke forenlig med bare stort blodtap. Og nå blodpropp i lungene: Jeg tror du har PML (Promyelogen Leukemi) som er en sjelden, akutt leukemi. Hun hadde helt rett.

Alltid i Guds omsorg

Det bar rett til Rikshospitalet, til tre måneder med tøff, intensiv behandling. – Hva tenkte du da, når livet deres ble snudd så fullstendig på hodet? Ranja

– Da jeg kom til Rikshospitalet, gikk jeg i kapellet og fant en sangbok, den falt opp på «Blott en dag».

ser på meg med de brune, trygge øynene sine. – Jeg kjente at jeg fortsatt var i Guds omsorg, svarer hun rolig, – Jeg følte meg trygg i troen. Det betyr ikke at jeg ikke syntes det kunne være fryktelig vondt og skikkelig tøft, men det var aldri lenge før tryggheten var tilbake. Det at Gud bar meg gjennom, ble det overskyggende. Etter disse tre månedene ble det to år med vedlikeholdsbehandling, før Ranja ble erklært frisk våren 2010.

Frisk igjen og nytt liv

– Legene informerte om sykdom og behandling hadde satt sine spor, sannsynligvis ville jeg aldri kunne bli gravid igjen. Langvarig behandling kunne øke muligheten, men sjansene var små. Ranja smiler lurt, for våren 2011 kom et lite mirakel til verden, helt uten behandling. En sunn og frisk liten gutt, som hadde vært omgitt av morens sang, farens omsorg og hele familiens store glede gjennom hele svangerskapet. En liten mirakelgutt!

Tilbakefall

På sensommeren skjedde det igjen. Ranja fikk blodpropp i leggen. – Blodprøvene var fine. Men jeg skjønte det med en gang: Det var tilbake. Og det var kreftceller i benmargen.

Lille Jacob var bare fire måneder. – Hva tenkte du nå da, Ranja, du som hadde sunget så mange takkesanger til Gud for livet? De brune øynene ser rolig, dypt inn i mine. – Jeg fortsatte å synge. Jeg måtte dra til Rikshospitalet tidlig neste morgen, på en måte var det bedre nå, for nå viste jeg hva jeg hadde å kjempe mot, og jeg viste hvem jeg kunne kjempe sammen med. Gud ville løfte meg gjennom dette også.

Solosang i kapellet

– Da jeg kom til Rikshospitalet, gikk jeg i kapellet og fant en sangbok, den falt opp på «Blott en dag».

Ranja som har opptrådt som solo-sanger, stilte seg opp i kapellet og sang «Blott en dag» av full hals. – Det ble min sang. Jeg gikk i kapellet og sang den de aller fleste dagene, og når jeg var for syk til å synge, leste jeg den.

En dag satt det en mann i kapellet, som var veldig fortvilet, kona var til kreftbehandling. Jeg sang Blott en dag, for han og for meg, og så ba vi sammen. Man kommer tett innpå hverandre i slike situasjoner.

Fortellingen om fotavtrykka

24. november 2011 ble Ranja benmargstransplantert. Det var en måned til julaften, og legene etterlot lite håp om å få feire julaften hjemme. Fem dager senere ble hun lagt på isolat, der måtte hun ligge til kroppen igjen begynte å produsere forsvarsceller. En kritisk periode.

Det gikk bare en uke før Ranja var ute av isolatet. To dager senere var takknemligheten stor, hun fikk reise hjem til mann og barn. Det var fortsatt bare 8. desember. Selvfølgelig var hun langt fra frisk, men veien tilbake hadde begynt. – Du har vel hørt den fortellingen om fotavtrykka i sanden? spør hun. Jeg nikker. – Sånn har det i grunnen vært for meg. Når jeg ser tilbake, forstår jeg at Gud har båret meg, når det ble for tøft å gå ...

Så lenge jeg får være i Guds nærhet

Det er gått snart fire år, Ranja har fortsatt mye plager etter sykdommen. Hun har utviklet sklerodermi, en bindevevssykdom, som ble kjent da

Gunhild Stordalen fikk det. – Men på meg går det ikke på de indre organene forklarer Ranja og rekker frem armen sin, – kjenn her, sånn er huden min over hele kroppen, bortsett fra i ansiktet. Armen er helt hard og stiv.

– Du begynner ikke å tvile på Gud, når du møter så mye motgang?

– Nei, kommer det kjapt, for jeg har hele tiden kjent Guds nærvær. Det viktigste er at Jesus har frelst meg. Hvis mitt liv kan føre om så bare ett menneske til Jesus, så synes jeg det er verd det alt sammen, konkluderer Ranja.

Jeg vil synge om Gud

Hønene tripper rundt oss, tomater, agurker og diverse grønnsaker er i frodig vekst, i haven står et hønsehus, som mor i huset har bygget selv. Vi hører livlige stemmer, og der kommer en fireåring, med skrubbsår på kne, like strålende for det, og rett opp i mammas fang. Han kan fortelle at han og pappa har syklet Norges Cup løypa på Holtan. Det er lite som minner om dyster sykdom her i gården, derimot fornemmer jeg en stor dose livsglede, inderlighet og godhet.

– Jeg kan nok bli lei av alle behandlingene, og jeg skulle gjerne hatt overskuddet jeg hadde før, medgir Ranja, – men jeg har jo sangen. Jeg vil synge om Gud, sier kvinnen som gjerne ser etter et stille avlukke før hun skal synge solo. Der faller hun på kne og ber om å få være et redskap.

– Det er bare Gud som kan røre ved mennesker, det er bare han som virkelig kan møte mennesker innerst inne. Jeg er så glad hvis han kan formidle noe gjennom meg, sier Ranja Askjer.

Tekst og foto: TFD

Med ett hjerte i Riga

Bildet er tatt under en tidebønn i St. Peters kirken i Riga under Corpus Christi 2015. Presten foran er Samuli Siikavirta.

Over 100 unge voksne fra forskjellige nordeuropeiske land var i sommer samlet på konferansen Corpus Christi i Riga i Latvia. Med temaet «Concordia» (med ett hjerte) kunne deltagerne få med seg tidebønner, bibelundervisning, gruppesamtaler og diskusjoner om aktuelle problemstillinger i kristenlivet – så vel som guidede turer i hovedstaden Riga og muligheten til å bli kjent med kristne fra mange land.

Bruset fra salmesangen stiger opp under det høye taket i St. Peters kirken i gamlebyen i Riga. Her synges Salmenes bok i tidebønner opp til fire ganger dagen under konferansen. Den unge finske presten Samuli Siikavirta leder bønnen med sin vakre tenorstemme og flytende engelsk. Kristne unge voksne fra blant annet Sverige, Finland, Tyskland, Norge, Ukraina og Latvia synger sammen med ett hjerte, Concordia.

«Vi har forsøkt å bygge felleskap mellom kristne fra ulike land» sier Jakob Appell, og tilføyer: «Vi har også forsøkt å inkludere de lidende kristne, særlig i Øst-Europa.» Jakob Appell er prest i den lutherske menigheten Kvillebäckens Gudstjenstgemenskap, en del av

Misjonsprovinsen i Sverige. Han er også kapellan på Församlingsfakulteten i Göteborg, studierektor på bibelskolen i Göteborg og én av initiativtakerne til Corpus Christi. «Lutherdommen har lidd under nasjonalisme: svenske lutheranere, tyske lutheranere osv. Vi bør heller arbeide i relasjon til andre lutherske kirker», reflekterer han videre, mens vi sitter på ELCL (Evangelical Lutheran Church of Latvia) Youth Center i Riga en sen kveld under konferansen.

Corpus Christi er en uavhengig evangelisk-luthersk forening som arbeider for «kirkelig og bibelsk fornyelse blant unge mennesker i nordiske land». Flere av lederne av Corpus Christi ble sponset av Lutheran Heritage Foundation og deltok en rekke ganger på konferansen «Higher Things» i USA. Dette er et arbeid for ungdom i den lutherske Missourisynoden i USA. Ett av prinsippene i dette arbeidet er «When we pray we pray, when we play we play», noe som indikerer en reaksjon mot underholdningspreget i mye kristent ungdomsarbeid. «I begynnelsen kopierte vi Higher Things, men vi har mer og mer utviklet vår egen identitet tilpasset vår kontekst», sier Jakob Appell. Det meste på Corpus Christi foregår på

engelsk, et språk de fleste unge voksne i dag er fortrolig med, men noen av seminarene gis også på andre språk som svensk, finsk eller latvisk.

På nettsiden til Corpus Christi står det at visjonen inkluderer klar og ren forkynelse av Guds ord i lov og evangelium, og at Den lille katekisme er en oppsummering av Guds ord som skal undervises i sin fylde. Bibel og bekjennelse er grunnvollen for Corpus Christi, og alle prester og predikanter med tjeneste på konferansen, må stå på denne grunnvollen. Dette preger bibeltimene, seminarene og gruppesamtalene. Jakob Appell vil likevel ikke at dette skal oppfattes bakstrevs: «Vår ambisjon er å overrekke den lutherske lære på en måte som er tilgjengelig for vår tids ungdom. Slik kan de få syn for det gode i den lutherske arven», bemerker han.

– Noen oppfatter nok Corpus Christi som «høykirkelig». Det er mange prester på konferansen, nesten alle med presteskjorte, og man synger tidebønner flere ganger om dagen. Hva vil du si til det?

«Vedrørende at det er mange prester og mange unge prester på konferansen, så er dette en måte å formidle det som vi tror er en naturlig ordening i kirken.

Unge mennesker spør etter lederskap og tydelighet. Prester som relaterer til unge mennesker er positivt.

Vedrørende tidebønn, så vil man finne ganske store ulikheter i hvordan man ber og feirer gudstjeneste hvis man reiser rundt i verden og besøker lutherske menigheter. Den bønneform og spiritualitet som man finner på Corpus Christi, kan man finne mange steder i verden. For mange blir dette en positiv erfaring av den verdensvide kirke. Videre anven-der vi mye Salmenes bok i tidebønnene. Dette er Bibelens bønnebok og sangbok. Når vi synger Salmenes bok, så gjør vi som Jesus: Han sang for eksempel Salme 113-118 i forbindelse med påskemåltidet før han gikk til Getsemane.»

– Temaet for årets konferanse er «Concordia». Kan du utdype dette?

Ordet er latin og betyr «med ett hjerte». Mye har handlet om at på grunn av våre egne hjerter trenger vi et nytt hjerte. Årsaken til all splittelse og uenighet i kirken ligger i våre egne hjerter. Enheten i kirken begynner med at vi får et nytt hjerte, den begynner med omvendelse. Vi begynner med å ta imot Kristi hjerte for oss, og det er dette hjertet som driver oss sammen til ett nytt hjerte, kirken. All splittelse kan bare helbredes gjennom at hver av oss hver dag tar imot det nye hjertet som Gud gir.» Appell vil utdype dette så han ikke blir misforstått: «Vi skal likevel ikke ha noen illusjoner om kirkens enhet i verden. Kirken lever under korset, der Kristi hjerte driver oss sammen samtidig som våre gamle hjerter driver oss fra hverandre».

To dager senere er konferansen over. Prekenen på avslutningsgudstjenesten blir holdt av selveste erkebiskop Janis Vanags i Den evangeliske-lutherske kirke i Latvia. Han forkynner evangeliet om Jesus og formaner oss til stadig å holde oss til Guds ord og grunne på det. Etter gudstjenesten takker vi hverandre og sier farvel. Jeg reiser tilbake til Norge oppmuntret i troen, og med nye venner, gode minner og en opplevelse av at Kristi kropp sprenger nasjonsgrenser, språk og kultur.

Velkommen til Corpus Christi i Finlands hovedstad Helsingfors i 2016! Se hjemmesiden og Facebook-siden til Corpus Christi for mer informasjon om foreningen og konferansene.

Tekst og foto:

Henning Abbedissen Alsaker

Fem år med DELK-Østfold

Fem staute menn i samtale i friluft, fra venstre Boe Johannes Hermansen (prest), Ragnar Andersen (hjelpепrest), Odd Kleiven (eldste), Karl Tore Øvergård (vikarorganist) og Haavard Kirkeng (hovedorganist). Foto: Olav Markussen

DELK-Østfold markerte sitt femårs jubileum søndag 23. august under gudstjenesten og kirkekaffen i Misingmyra bedehus.

Menigheten ble etablert søndag 29. august 2010, hvor daværende tilsynsmann Herman Næss innsatte prest og eldste. Nå har det allerede gått fem år og mye positivt har skjedd. DELK-Østfold har samlinger hver søndag, de fleste er gudstjenester med nattverd. Og oppslutningen er økende. Flere bibelgrupper og et diakonalt arbeid er etablert.

– Vi opplever at vi har en menighet som står fast på Guds ord, har omsorg

for den enkelte og som vil videre med evangeliet, sier menighetens prest, Boe Johannes Hermansen i forbindelse med jubileet.

Under gudstjenesten – som samlet 55 personer – talte Hermansen over dagens tekst, om den kloke forvalter som det ventes troskap, klokskap og regnskap av. En skriftlig hilsen fra tilsynsmann Rolf Ekenes ble lest under kunngjøringene. Under kirkekaffen med festbevertning ble det frambragt en rekke hilsener og takkens ord for hva menigheten betyr for mange.

Kort sagt: en dag i gledens og forventningens tegn.

DELK-Østfold

Et glimt fra ett av bordene under kirkekaffen, fra venstre: Gustav Sundstrøm, Arnt Johannes Hermansen, Bjørnar Hermansen, Ivar Sundstrøm, Camilla Sundstrøm og Karl Tore Øvergård. Foto: Boe Johannes Hermansen

SPANIA- misjonæren

Da hun så annonsen fra Sjømannskirken om ettåringsstillingen i Albir, var det gjort.

I to år har Signe-Lisa vært i Spania, først som ettåring, nå som vertskap.

Signe-Lisa Fevang sammen med Leif Berger, en av de mange, trofaste frivillige. Han har kokt grøt hver lørdag i årevis.

I jobben hun hadde før hun flyttet til Spania, erfarte Signe-Lisa Fevang (29) noe essensielt. På Sagene Frivilligsentral i Oslo så hun hvor mye det betydde for mennesker som følte seg ensomme og falt utenfor å høre hjemme et sted. Å bli møtt og akseptert. Hun synes hun er heldig som får være med å jobbe mot samme mål i Spania.

– Noe av det jeg tiltrekkes av ved Sjømannskirken, er dens evne til å komme i kontakt med mennesker. Det er mange mennesker som kommer hit, som aldri er i kontakt med kirken ellers. Det er spennende og utfordrende. Jeg tror at det er mange som får møte Gud og får glimt av ham gjennom denne kirken, sier Signe-Lisa.

Lærer mye

Sjømannskirken fungerer som et sosialt, kulturelt og åndelig møtested for mange av de 15–20 000 nordmenn som bor i området. Hver søndag er det gudstjeneste, ofte med over 200 mennesker.

– Det er en fantastisk stab å jobbe

sammen med, og jeg lærer utrolig mye. Jeg føler meg innimellom liten i denne jobben, det er mange travle dager og utfordrende å prioritere rett. Vi får stadig høre hvor mye kirka betyr for mange som bor her, sier hun.

Hverdagen i kirken

Dagene er nokså forskjellige, forteller Signe-Lisa.

– De starter alltid med morgenbønn i kapellet. Det er godt å legge dagens utfordringer og gleder i Guds hender. Vi ber blant annet med Moses, fra salme 90: «Måtte du fremme våre henders verk, ja fremme våre henders verk!» Det kjennes godt å be om nettopp dette, for mye av det vi gjør, er praktisk arbeid på ulike måter.

Utover dagen spres de rundt omkring. En del treffer mange mennesker utenfor kirka, for eksempel nordmenn innlagt på sykehus eller hjemme hos eldre. Det er også mye samtaler og praktisk hjelp til mennesker som sliter med rus og psykiske utfordringer. Signe-Lisa forteller

at de får hjelpe noen hjem til Norge som vil få det bedre der. Andre ganger har de vært med på å gjenopprette kontakt for familiemedlemmer som ikke har hatt kontakt på årevis. Barn og familier som har ekstra utfordringer, får besøk og veiledning gjennom avdelingen Familieveiviseren.

Samtaler om tro

Signe-Lisa forteller at hun er på kirkesenteret de fleste dagene og tar imot menneskene som kommer inn døra, med alle de ulike behov de har. Noen kommer for å spille boccia, andre har ærend knyttet til julemarkedet. Plutselig kan Signe-Lisa sitte midt i en dyp samtale om liv og tro.

– Ei dame jeg prata med på kirka, spurte meg plutselig en gang om jeg fikk delt noe om Jesus i denne jobben, og det har jeg tenkt mye på etterpå. Jeg håper at jeg får være et vitne om Jesus her jeg er, selv om jeg i min jobb ikke forkynner så mye med ord. Min gamle bestefar i Sandefjord, Trygve Fevang, kaller meg

Signe Lisa dekker bord og tenner lys.

Kirkesenteret er «hverdagskirken» i Albir, hvor det meste av aktiviteter skjer.

Minnekirken i Villajoyosa brukes hovedsakelig til gudstjenester.

misjonær i Spania – og det er så fint! Det minner meg på at det er nettopp det jeg er. Og alle vi som tror, sier Signe-Lisa.

Trygg tro

Hun er takknemlig for oppveksten hun har fått gjennom DELK-menigheten på Granly i Tønsberg. – Jeg var i en menighet der jeg hadde ulike oppgaver og trivdes godt. Jeg er også glad for alle vennene jeg fikk der, som jeg fortsatt kan dele tro med. Det er jeg virkelig takknemlig for, sier hun.

Signe-Lisa er utdannet sosionom. Hun mener våre fellesskap må tørre å åpne oss for nye, for de vi tenker er litt annerledes enn oss, og for de vi opplever som vanskelige og forstyrrende. Hvis de ikke er velkomne i våre kristne fellesskap, hvor skal de gå da? spør hun.

– Jeg tror vi har mye å hente på å være gjestfrie! Jeg tror fellesskapene våre har så godt av det. Vi blir også rausere av det, mener hun.

Den viktige stillheten

Signe-Lisa har også opplevd peroider med tvil hvor Gud har følt langt unna. I disse periodene har det vært viktig for henne å søke stillhet.

– Jeg har besøkt Høgsveen retreat- og gjestegård flere ganger. Det har vært godt å trekke seg tilbake fra alle inntrykk og alt som vil ha vår oppmerksomhet. Gud er jo akkurat like nær oss midt i bråket og travelheten, men for oss kan det være lettere å se ham når vi får litt avstand til mye av det som fyller hverdagen vår.

Hun sier besøkene på Høgsveen har fornyet troen hennes og forholdet til Jesus gang på gang.

– Det har gjort meg oppmerksom på min indre, dype lengsel, som drar meg mot Gud. Dypest sett er det bare han som kan møte min innerste lengsel etter å bli møtt og etter å bli elsket uten at jeg har gjort noe først.

Det er det troen og forholdet til Jesus handler om for henne.

– Jeg lengter etter å kunne vite og kjenne med hele meg det som står i salmen: «Å, kor djup i Jesu kjærleik! Ingen stad eg kviler så.» Det er virkelig frihet! Å være på retreat har gitt meg smaken på dette.

Forbønn

Selv om Signe-Lisa savner familie, venner og den friske høstlufta i Norge, mener hun at hun er på rett plass. Heldigvis er det ikke langt hjem. Det er heller ikke sjeldent hun får besøk fra Norge.

Det er fint å bli bedt for, sier Signe-Lisa til slutt. – Be gjerne om visdom og forstand for lederne våre i Sjømannskirken. Det er stadig viktige valg som tas og prioriteringer som må gjøres. Og be for oss som jobber her, at vi kan få ha en levende tro på Jesus, og at vi med frimodighet og glede kan få dele det gode budskapet med stadig flere!

Tekst: TH

Foto: Privat

Andakt

Det radikale og enestående

Bibelen roper ut det radikale budskapet, som ingen andre forkynner: Jeg kan ikke med mine gjerninger – heller ikke med mine fromme gjerninger – betale på min frelse og tilfredsstille Gud. Sant nok, mye av det jeg gjør, kan være godt og rett, men aldri rent og fullkomment i tanker, ord og gjerninger. Slik Gud krever i sin hellighet.

Den eneste redningen er at Gud i sin uendelig store kjærlighet sendte sin

sønn, Jesus Kristus. Slik at han kunne leve det livet som jeg skulle leve, og dø den døden jeg var skyldig til. På grunn av mine brudd mot Guds hellige lov. Derfor leser vi i Bibelen at Kristus ble rammet av Guds dom og straff, slik at jeg kunne gå fri og bli et Guds barn – for Jesu skyld alene.

Fordi Kristus døde en gang for alle på korset, forkynner vi også i dag: Kristus Jesus er redningen, han er frelseren. Skal vi nå fram til Guds himmel,

og ikke gå fortapt, må vi gå veien om Jesus. Ja, det er ingen annen vei som fører fram.

Det er samtidig ydmykhetens vei, hvor jeg må erkjenne og bekjenne mine synder. Det vil si innrømme hvem jeg er, be om tilgivelse for forsømmelser, svikt og nederlag, og motta tilgivelsen av Jesus selv. Det er nådens vei, hvor jeg er avhengig av å få alt jeg trenger til frelse av Gud selv, hver dag.

Men hva da med gjerningene? Betyr

Eldstetjenesten:

Hvorfor sier ikke flere ja?

Dette bidraget er en bearbeidet utgave av et innlegg Gunnar Johnstad hadde på Rådsmøtet 24. oktober 2014.

Eldsteoppgaven

I Det nye testamente er det ennå ikke noen vesentlig forskjell mellom betegnelsene tilsynsmann og eldste som faste lederstillinger i menigheten. De to tjenestene utgjør en og samme kategori, jf. Apg 20 der menighetslederne i Efesos kalles både «eldste» (v. 17) og «tilsynsmenn» (v. 28). Begge sammenfattes i hyrdebegrepet: «Vær hyrder for Guds menighet ...» (v. 28). Jf. også 1 Pet 5,1-2 der de eldstes oppgave er beskrevet som å ha «tilsyn» med menigheten og også omtales som hyrdetjeneste. Når vi i DELK vil vite hva NT sier om eldstetjenesten, kan vi altså også trekke inn andre lederbetegnelser som tilsynsmann og hyrde.

En verdifull tjeneste

Paulus' første brev til Timoteus er i formen et personlig brev som apostelen skriver til sin nære venn Timoteus. Men innholdsmessig er det også et menighetsskriv som gir en rekke anvisninger for ordningen av menig-

hetslivet i Efesos, bl.a. om menighetens ledere. Menigheten i Efesos var blant de betydeligste i den eldste kristenhet. Timoteus var en tid menighetens leder, og det var mange eldste i menigheten (jf. Apg 20,17). Ifølge det Paulus skriver i 1 Tim 3,1, synes det ikke å ha vært noe problem for menigheten med lederrekrutteringen: «Om noen gjerne vil ha en tilsynstjeneste, er det en verdifull oppgave han ønsker seg» (Bibel 2011).

Det var altså noen i menigheten i Efesos som «gjerne ville ha» lederoppgaven. Og Paulus forsikrer dem at det er en god og «verdifull oppgave» som da venter dem. Situasjonen i våre DELK-menigheter synes ofte å være svært forskjellig fra Efesos-menighetens i det første århundre. Det hører vel til sjeldenhetene når en ny eldste skal velges, at noen melder seg og sier begeistret og entusiastisk: Dette er en flott oppgave, den vil jeg gjerne ha, den har jeg lyst på.

Hvordan kommer vi dit, fra en viss vegring mot å gå inn i eldstetjenesten til å se den som en stor, ansvarsfull og velsignelsesrik oppgave som det er «lov» å ha lyst til å påta seg? Jeg tror vi må bli flinkere til å løfte frem

de mange nytestamentlige aspekter av denne tjenesten som gjør den til «en verdifull oppgave». Her skal nevnes noen av dem.

Et Åndens oppdrag

I sin avskjedstale i Miletos til de eldste fra menigheten i Efesos i Apg 20 sier Paulus at det er Den hellige ånd som har satt dem til tjenesten (20,25). Det er ikke en selvvalgt oppgave, og de utfører den ikke selvbestalt og i egen kraft, men «fylt av Den hellige ånd» (jf. Apg 6,3; 9,17; 11,24; 13,9). Den som Ånden setter til leder i menigheten, utrufter og dyktiggjør han også. Å vite at å gå inn i eldstetjenesten er å bli en åndelig leder, skulle gi frimodighet til å påta seg oppgaven.

Peter ber «inntrengende» de eldste i menighetene han skriver til, om å være «hyrder for den Guds flokk som dere har hos dere!» (1 Pet 5,2) Hjordene vi er satt til å tjene som eldste og prester, er Guds eiendom, den tilhører – heldigvis! – ikke DELK, ikke tilsynsmannen, ikke prestene, ikke de eldste. Menigheten er Guds menighet, som han har kjøpt og betalt med sin egen Sønnens blod (jf. Apg 20,28). Og sauene i

ikke de noe? Jo, de er svært viktige. Vi skal daglig øve oss i gjøre Guds vilje, gjøre framskritt, ja holde Guds bud, som alle er gode, rette og sanne. Men aldri for å tilfredsstille Gud. Det er mine medmennesker som trenger mine gode gjerninger. Gud er allerede fornøyd med Sønnens liv og gjerninger.

Derfor: Gode gjerninger gjør jeg ikke for å bli en kristen, eller for å bli en bedre kristen. Men fordi jeg allerede er en kristen – for Jesu skyld alene.

Jeg har ryggen fri, gjelden er allerede betalt av Jesus. Derfor kan jeg tjene så nådig en Herre. Jeg kan få skryte av Ham. Han er sannelig verdt å tjene! Med alt hva han har gitt meg, av evner, krefter, tid og penger.

Slik oppsummerer apostelen Paulus dette forholdet i Ef 2,8-10: "For av nåde er dere frelst, ved tro. Det er ikke deres eget verk, men Guds gave. Det hviler ikke på gjerninger, for at ingen skal skryte av seg selv. For vi er hans verk,

skapt i Kristus Jesus til gode gjerninger, som Gud på forhånd har lagt ferdige for at vi skulle vandre i dem."

Det er det radikale budskapet også til deg som leser denne andakten. Tar du i mot Guds gave i Kristus Jesus og lever i Ham? Da er du på den rette og gode vei, som fører fram til Guds fullkomne hjem.

Boe Johannes Hermansen

hjorden er Jesu sauer, ikke hyrdens, jf. den oppstandne Jesu oppdrag til Peter: «Fø sauene mine!» (Joh 21,17) Menighetens hyrder vokter Jesu hjord, fortsetter hans, overhyrdens/den øverste hyrdens (jf. 1 Pet 5,4) hyrdetjeneste og låner sin røst til hans ord.

Eldstetjenesten – en frivillig hjertesak

«Ha tilsyn med den, ikke av tvang, men av fri vilje, slik Gud vil, og ikke for vinnings skyld, men av hjertet.» (1 Pet 5,2)

Allerede i nytestamentlig tid ser det ut til å ha vært slik at det var menn som nok var kvalifisert til å ha en ledertjeneste i menigheten, men som ikke alltid var innstilt på å påta seg den. Peter finner det derfor nødvendig å understreke hvor viktig det er at menighetens ledere utøver sitt oppdrag «av fri vilje», ikke «av tvang» (indre eller ytre tvang). I den doble referansen til Gud i 1 Pet 5,2: menigheten er «Guds flokk», og det er etter Guds vilje å gå inn i tjenesten av fri vilje og la det være en hjertesak. Det ligger en sterk, positiv tilskyndelse til å ta på seg tjenesten.

Ingen skal gå inn i eldstetjenesten

fordi han føler seg presset til det. Men det er vel det som ofte er tilfelle ved valg av eldste i DELK: Det er vanskelig å finne noen som «av fri vilje» stiller til valg, et eventuelt ja er et nødtvunget og pliktskyldigst ja. Det kommer etter mange overtalelsesforsøk, iblant under henvisning til at ingen andre er villig til å stille som kandidat som eneste motiveringsfaktor.

Indre og ytre kall

Eldste trenger en indre visshet om å være kalt og satt til tjenesten av Herren og hans Ånd. Men mennesker er formidlingsredskaper for det indre, personlige kallet. Jf. Apg 13,2-3: Når Paulus og Barnabas kalles til tjeneste, er det mennesker som formidler Åndens kall: «Ta ut Barnabas og Saulus for meg», sier Ånden under en gudstjenestefeiring, «så de kan gå til den oppgaven jeg har kalt dem til.»

Paulus overgir de eldste fra Efesos til «Gud og hans nådeord» (Apg 20,32; jf. formuleringen i Apg 14,26 om å være «overgitt til Guds nåde» for å fullføre tjenesteoppgaven, og i 14,23: De eldste som Paulus og Barnabas på den første misjonsreisen valgte ut i menighetene,

«ga de over til Herren.») I tjenesten som eldste er vi overgitt til Herren og hans ord og nåde. For et privilegium!

Til sist: Paulus omtaler sin ledertjeneste i menigheten i Korint som en medarbeidertjeneste som har som et av sine mål å «hjelpe» de troende «til glede». Kan det tenkes noen bedre motivasjon for å gå inn i eldstetjenesten enn å få være en medarbeider på menighetens glede?

Lystige, begeistrede og entusiastiske eldste

Ikke alle våre lyster er rene og gode, jf. «jeg kjenner den onde lyst i mitt hjerte». Men lysten til å bli med i menighetens åndelige lederskap (jf. 1 Tim 3,1) er en god og ren lyst, etter Guds vilje (1 Pet 5,2, jf. Sal 40,9: «Å gjøre din vilje, min Gud, er min lyst», Norsk Bibels oversettelse). Måtte vi hjelpe hverandre til å få lyst på (opp)gaven som eldste i våre menigheter og utføre den begeistret (fra tysk = be-åndet, fylt av Ånden) og entusiastisk (fra gresk: en theos = med Gud i seg)!

Gunnar Johnstad

Fra bibeloversetterens verksted

Bibeltekster med ny betydning

Når det kommer en ny bibeloversettelse, vil det som regel finnes en god del eksempler på at en bibeltekst har fått en ny betydning i forhold til den gamle. Det kan være flere årsaker til slike endringer. Tre av dem er:

- 1) Tekstgrunnlaget for den nye oversettelsen er i enkelte tekster et annet enn i den forrige bibeloversettelsen.
- 2) Teksten tolkes syntaktisk og/eller grammatisk og språklig på en ny måte.
- 3) Betydningen av grunnteksten (teksten det oversettes fra) er så usikker at valg av oversettelse blir ren gjetning. Noen gjetninger er annerledes i den nye oversettelsen enn i den gamle.

I første del av denne artikkelen gis det eksempler på de to første årsakene til at noen tekster i Bibel 2011 har en annen betydning enn i Bibelselskapets

forrige oversettelse fra 1978/85 (NO 78/85). Andre del av artikkelen, som kommer i neste nummer av Underveis, gir eksempler på at ulik gjetning i valg av oversettelse gir bibelteksten en helt ny betydning.

Ulike håndskrifter

Eksempel: 1 Tess 2,7.

Bibel 2011: «I stedet var vi som spedbarn blant dere ...»

NO 78/85: «Isteden var vi milde mot dere ...»

I avsnittet 1 Tess 2,1-16 ser Paulus tilbake på pionértiden i Tessalonika. Det var ikke noe falskt eller uærlig ved hans og hans medarbeideres misjonsgjering blant tessalonikerne. Han var blitt «inderlig glad» i dem, han elsket dem «så høyt» at han ville gjerne ha gitt sitt

liv for dem. I 2,7 viser apostelen enten til at han opptrådte mildt/vennlig mot de kristne i Tessalonika, eller han bruker bildet av spedbarn for å si noe om forholdet sitt til menigheten.

De gamle greske manuskriptene har nemlig to ulike former av denne teksten. Det er bare én bokstav som skiller dem: gr. *épioi* = vennlig, mild eller gr. *nepioi* = baby, spedbarn. Bibel 2011 legger lese-måten *nepioi* til grunn for oversettelsen, NO 78/85 har, som bl.a. Norsk Bibel, valgt å oversette lese-måten *épioi*.

Et annet eksempel er navnet på den fangen folkemengden valgte å få frigitt i stedet for Jesus. Han, som var «en beryktet fange», heter i Bibel 2011 «Jesus Barabbas» (Matt 27,16-17). Dette dobbeltnavnet finnes i noen viktige håndskrifter til Matteusevangeliet. Andre

Menighetshjørnet

Nye i forsamlingen – hjelp!

«Stadig flere ble lagt til menigheten, en mengde både av menn og kvinner», står det i Apg 5. Det er en ønskebeskrivelse og slik vi gjerne vil ha det i vår egen forsamling. Å vinne nye mennesker for troen på Jesus og et liv i etterfølgelse er målet for alt menighetsarbeid. Men hva er status?

Hva skjer når de nye vi inderlig gjerne ønsker å se i våre fellesskap, plutselig dukker opp?

– En av grunnene til at mange menigheter ikke vokser, er at de nye som kommer til møtene, opplever å bli dårlig mottatt. De blir ikke sett, de blir stående alene og ingen tar kontakt med dem. Da er det ikke stor sjanse for at du ser dem igjen neste søndag. Og mange av de som kommer tilbake, blir borte etter en tid fordi de opplevde det ikke var bruk for dem.

Dette sier en erfaren forsamlingsleder. Vi kjenner oss igjen i hans beskrivelse. Ut fra egen og andres erfaring både i DELK og andre sammenhenger, nevner jeg her noen enkeltfaktorer for hvordan vi både kan møte – og beholde – nye som kommer til menigheten. La oss kalle dem

«De ti bud om nye i menigheten»

1. Slå på «nye mennesker-radaren»

– Det er veldig hyggelig å slå av en prat med gode venner på kirkebakken eller ved kirkekaffen. Det er som det skal være. Men enda viktigere er det å gjøre det til en vane å kaste et blikk ut mot ytterkantene: Står det noen der som heller bør ha min oppmerksomhet?

2. Ta kontakt med nye mennesker

– Ikke alle er like frimodige på det. Her må vi framelske en bedre kultur enn vi har mange steder. Det er nesten hjerteskjærende hvis vi hygger oss i våre små vennegrupper, mens noen som dristet seg til vårt møte eller gudstjeneste, står litt forsagte for seg selv og ingen tar kontakt. Det ender ofte med Good bye forever.

3. Gi jevnlig påminnelse fra talerstolen

– Vi havner fort i en hyggelig venneflokk etter møtet og glemmer å slå på radaren. Derfor må dette minnes om fra tid til annen fra møteledelsens side: Ha en god søndag videre! – og husk: Er det noen nye her i dag som du kanskje bør slå av en prat med etterpå? – Det krever litt av oss, men her må vi ut av komfortsonen. Tenketips: Hvordan ville du selv likt å bli møtt om du var ny på et sted?

4. Snakk om hverdagen

– For de fleste går det av seg selv. Det dreier seg om de gode hverdagstingene alle kan si noe om. Og husk: spør heller om den andre enn å fortelle om deg selv. Alle liker å snakke om seg selv. Da føler man seg sett og verdsatt.

håndskrifter har bare «Barabbas». Med den nye oversettelsen blir folkets valg enda mer profilert: De må velge mellom Jesus Barabbas og Jesus Messias. «Hvem vil dere at jeg skal gi dere fri» spør Pilatus, «Jesus Barabbas eller den Jesus som kalles Messias?»

Det er dermed i Bibel 2011 tre personer med navnet Jesus: Jesus fra Nasaret, Jesus Barabbas og en kristen jøde med det romerske tilnavnet Justus som Paulus hilser fra i brevet sitt til kolosserne (Kol 4,11). Jesus var et vanlig jødisk navn i det første årh. e.Kr. Det er en gresk form av det hebraiske navnet Jesua, som betyr «Herren frelser» og er en kortform av Jehosua, som i norske bibeloversettelser blir gjengitt med «Josva». En mann i Jesu ættetavle hadde dette navnet (Luk 3,29).

Ulik teksttolkning

Eksempel: 2 Kor 3,14.

Bibel 2011: «For helt til i dag er dette sløret blitt liggende når det leses fra den gamle pakt, og det blir ikke fjernet, for det er i Kristus det blir tatt bort.» NO 78/85: «For helt til i dag er dette sløret blitt liggende når det leses fra den gamle pakts bøker, og det blir ikke klart for dem at pakten er opphevet i Kristus.» (Nynorsk: «at pakta er avlyst i Kristus».)

Det eksegetiske spørsmålet her gjelder hva som er subjektet for verbet «blir fjernet/blir tatt bort/forsviner» (gresk: katargeomai). Er det den gamle pakt eller er det sløret/dekket som ligger over Israels folk når det leses fra den gamle pakts bøker? Bibelselskapets 1978/85-oversettelse har valgt det første alternativet, mens Bibel 2011 velger det

andre alternativet. Det kan anføres gode grunner for begge oversettelsesvalgene i denne teksten, som ofte trekkes inn i Israel-teologiske debatter.

Et annet eksempel på en tekst som i sin nye språkdrakt i Bibel 2011 gjenspeiler at den er tolket på en måte som gir den en ny mening, er Jesu billedord i Bergprekenen om øyet som kroppens lys eller lampe i Matt 6,22-23. Øyet er her forestilt som en lyskaster som kaster lyset ut av kroppen, ikke, som tidligere, som et vindu som lyset kommer inn i kroppen igjennom. Denne endringen er det redegjort nærmere for i en tidligere artikkel i serien «Fra bibeloversetterens verksted», Underveis 3/2014.

Gunnar Johnstad

5. Be med hjem

– Ikke for pågående overfor nye, men: hva med å be med hjem på litt utvidet kirkekaffe? Eller til kvelds på onsdag? Gjerne sammen med noen andre i menigheten, da blir det litt mindre skummelt. Å 'be med noen hjem etter kirken' var mer vanlig før. Kan den tradisjonen løftes opp igjen – og da kanskje med noen nye på gjestelaget?

6. Gi oppgaver til nykommerne

– Hva er viktigste faktor for at nye forblir i en menighet? At det er bruk for dem, at de får oppgaver og ansvar. Slik lyder svaret fra de fleste. Folk synes det er positivt å bli spurt. Så svarer de ja hvis de kan. Å oppleve at det er behov for en, at man blir verdsatt, er vesentlig for sjansen til at de fortsetter. De trives jo! Oppgavene kan være alt fra komiteplasser, praktiske oppgaver, deltakelse i styre og ledelse, åndelige oppgaver osv.

7. Ha et oppdatert «Tjenestetorg»

– Skal man invitere nye til å ta en oppgave,

er det viktig at man har en oversikt over hvilke ledige tjenester som fins på torget. En i menigheten må ha ansvar for å holde Tjenestetorg-listen oppdatert til enhver tid. Og en annen med nådegave til å få folk til å si ja, kan presentere utfordringene. Stikkord: Spør om det er noe de kan tenke seg å være med i eller starte opp, før dere sammen ser på oversikten om det er noen god match i sikte.

8. Inviter til smågruppe

– For mange vil det å bli med i en smågruppe, bibelgruppe eller husfelleskap av et slag være vesentlig for både fortsatt tilhørighet og trosvekst. En menighet må arbeide systematisk for at dette skal fungere. En person må være ansvarlig for grupper i menigheten. Han eller hun må utfordre jevnlig både nye og gamle i forsamlingen til å bli med i en smågruppe, og utfordre eksisterende grupper til å åpne seg for andre. Da blir de ikke bare venneklikker, men også levende miljøer for nye troende. Holdninger må bearbejdes så gruppene både ønsker nye, og er

motivert for deling om nødvendig.

9. Lag sosiale arenaer

– I møtene sitter vi «i buss» og ser hverandre i nakken. Ikke særlig sosialt, men som regel effektivt med tanke på formidlingen. Det sosiale, treffpunktene, arenaen for den gode samtale har vi i forkant eller helst etterpå. Kirkekaffe eller tid og plass for å møtes og snakke bør være fast på så godt som alle samlinger.

10. Kom først, gå sist

– Et gammelt ord sier: De kirkeaktive bør komme først og gå sist til møtene og gudstjenestene – så de får mulighet til å se nye, hilse på dem og knytte kontakt. Med andre ord: Du trenger ikke være brydd av at du er sistemann hjem fra kirken!

Lykke til – i møte med våre forhåpentlig mange nye i menighetene!

RE

St. Hansstevnet 2015

– flere barn og nye utfordringer

– Vi har sett en gledelig økning i antall barnefamilier på de tre siste stevnene. Det er en kjempeinspirasjon og oppmuntrer oss til å styrke enda mer familieprofilen på sommerstevnet.

Dette sier Katrine Helland. Hun er leder i programkomiteen for DELKs St. Hansstevne og dermed «stevnegeneral». – Barna og de unge er framtidens DELK. Vi ønsker å videreføre de verdiene som DELK står for. Da må vi ha barna og de unge familiene med. Det stiller noen

krav til programmet, understreker hun, og nevner en rekke tilbud og aktiviteter for barna, i tillegg til høy kvalitet på det øvrige innholdet, som viktige grunner til at nedgangstrenden for barnefamiliene nå ser ut til å snu.

Giverglede

I tillegg til flere barn enn på mange år, ble det også i år satt ny kollekt-rekord på stevnet. Totalt kom det inn omkring 190.000 kroner. – Det er flott og oppmuntrende, sier Katrine. Pen-

gene går hovedsakelig til DELKs ulike misjonsprosjekter. I tillegg fikk DELKs skolearbeid og ungdomsarbeidet en del av de innsamlede midlene.

Gode tradisjoner

Et sommerstevne som dette ønsker å ta vare på det beste fra mange års «St. Hansmøte»-tradisjoner: sentral forkynnelse, utfordrende bibeltimer, seminarer som setter fokus på viktige sider innen misjon, tro og kristenliv. En veksling mellom egne forkynnere

Fra prosesjonen før søndagens gudstjeneste.

Svein Tindberg fremførte «Som skrevet står».

Det store barnekoret som sang under gudstjenesten.

Tilsynsmann Rol Ekenes intervjuer Katrine Helland (øverst) og Kjell Rustan, to sentrale personer under planlegging og gjennomføring av årets St. Hansstevne.

og inviterte eksterne talere er også et av stevnets «varemerker».

Språklige uvaner

Et nytt innslag dette året var skuespiller Svein Tindbergs framføring «Som skrevet står» på lørdagskvelden. Her utfordret han oss ikke minst på ulike måter å lese og høre de bibelske tekstene, og hvor forståelsen kan endres ganske mye bare trykk og tonefall forandres. Der legger vi oss til vaner – og iblant uvaner – i vår kirkelige språkbruk og «kristelige terminologi», som vi har godt av å bli utfordret på. Framføringen skapte både smil og ettertanke.

Sammen med de «gode, gamle» innslagene har et sommerstevne behov for jevnlig fornyelse og en oppdatering på former som mange forventer i dag. For eksempel camping: årets stevne tilbød campingmulighet etter at flere familier etterlyste dette. Et titalls boenheter tilbrakte helgen på DELK-campen. Neste år blir det kanskje dobling?

Fellesskapsopplevelse

Dette understreker noe av det viktigste ved stevnet: den sosiale siden, det å møte hverandre, treffe folk fra de andre menighetene, kjenne gleden over storfellesskapet. Det samme stoffet som de bygger sine sommerstevner av i de andre kirkene og organisasjonene. Men fellesskapsopplevelsen er avhengig av gode lokaliteter. Da kan vi ikke ønske oss et bedre sted enn Gjennestad.

– Nei, vi har ingen planer om å flytte, smiler Katrine Helland. Og forteller om at om to år får vi en spennende nyskaping. Da planlegger DELK-styret å slå sammen St.Hansstevnet med generalforsamlingen 2017 til et felles arrangement over tre dager.

– Det gleder vi oss til, og er klare til å ta utfordringen, avslutter hun.

Red.

Foto: TFR

Seks personer om stevnet

På stevnets siste dag utfordret vi seks personer til å si sin hjertens mening om årets stevne. De fikk alle de samme to spørsmålene:

1. Hva er det beste med årets stevne? 2. Hva kunne vært bedre?

Ida Margrethe Askjer (14),

Gran Canaria/Horten:

1. Det å være sammen med mange kristne.
2. Det kunne gjerne vært mer program for ungdom.

Else Marie Himberg (72),

Nordre Vestfold

1. Det store fellesskapet, med nye familier med barn, og seminaret "Kristentroen i familielivet".
2. Det siste møtet burde avsluttes med Fadervår og velsignelsen.

Kjetil Gilje (42),

Tønsberg

1. Stevnetemaet ble veldig godt belyst og utfoldet.
2. Da hovedmøtesalen fort ble full, kunne det vært rigget til flere skjermer, slik at flere kunne få fulgt med.

Christoffer Høvås (14),

Porsgrunn:

1. Det sosiale, det å være sammen med mye ungdom.
2. Jeg savnet fotballkampen mellom prestene/de eldste og ungdommene.

Andreas Thorsnes (59),

Oslo

1. Flott med fellesskapet, hvor barna og mellomgenerasjonen har vært synlige.
2. Vi kunne sunget mer sammen og utfordret folk til vitnesbyrd.

Jan Bygstad (62),

Bergen

1. Anledningen til å treffe folk og seminaret "Tro mellom venner".
2. Jeg savner dybde.

Tekst og foto:

Boe Johannes Hermansen

GF 2015

Årsmøte: ut – Generalforsamling: inn

Fra Årsmøtet på Granly høsten 2014. Foto: Einar Horsberg og Boe Johannes Hermansen

En av de store begivenheter i DELK denne høsten er Generalforsamlingen fredag 30. og lørdag 31. oktober på Gjennestad.

For første gang

Det er mye "for første gang" i forbindelse med årets GF:

- Første gang vi har GF, før het det Årsmøte.
- Første gang vi har det over to dager
- Og nesten første gang vi har det på Gjennestad. DELKs første Årsmøte i 1999 var også der.

Omkring hundre delegater setter hverandre stevne på samlingen som er DELKs øverste myndighet. De fleste av dem er utsendinger valgt av menighetene.

Det er DELK-styret som står som ansvarlig for Generalforsamlingen. I tillegg til å gjøre viktige vedtak angående DELKs arbeid og organisering, er generalforsamlingen også et sted for sang og bønn, oppbyggelse, inspirasjon, refleksjon og utfordring – i tillegg til trivelig sosialt fellesskap.

Og: det er åpent for alle som kan tenke seg å være til stede, følge forhandlingene og delta i fellesskapet. Tale- og stemmerett er forbeholdt delegatene.

Strategiplan

Den store saken på årets GF blir DELK-styrets og Rådsmøtets forslag til DELKs strategiplan for 2016-19. Den skal en runde i menighetene før den tas opp på GF. Av ulike grunner skal den ikke endelig vedtas før på neste GF om to år, men føringene som legges på årets GF angående vår kirkes strategi på en rekke områder, vil ha stor betydning for arbeidet de neste to år. Toårsrapporten om arbeidet 2013-15 vil sikkert også gi grunnlag for debatt og kommentarer.

Alle-alders-menigheter

Hans Kristian Skaar, leder i NLM Ung, skal inspirere oss til å tenke omkring såkalte "alle-alders-menigheter". På lørdagen innleder han til samtale over temaet "Generasjonsmenigheter – ja, men hvordan?" Dette blir en sesjon det blir viktig å få med seg for langt flere enn GF-delegatene.

Et av de forslag som DELK-styret fremmer for GF denne gang er at i tillegg til prestene skal også nåværende og tidligere eldste kunne være kandidater ved tilsynsmannsvalget. Vil GF gå inn for det?

Den nye ordningen for rekruttering av prester til våre menigheter, som ble vedtatt på ÅM 2013, skal justeres etter noen erfaringsrunder. Samt flere

andre utfordrende og viktige saker.

Motto for DELK

I tillegg skal GF vedta DELKs motto eller slagord. Hermed utlyses en konkurranse om det beste, mest treffende og vellydende motto for vårt kirkesamfunn. Vi har til nå ikke hatt noe motto og har greid oss godt uten.

Samtidig er det ønskelig at vi sier noe med et enkelt uttrykk eller fyndord om hvem vi er og hva vi ønsker å stå for eller bli assosiert med. Litt det samme som med logoen vår, den greide vi oss godt uten i hundre år men nå er logoen blitt en del av vårt varemerke.

Et motto kan være med å synliggjøre DELK mer, og skape nysgjerrighet på hvem vi er. Noen eksempler på slike motto: – Frelsesarmeen: Suppe, såpe og frelse. – Baptistkirken: Et fellesskap av levende menigheter, grepet av Kristus, midt i verden med evangeliet. – Ryenberget menighet: I Jesus – for hverandre – ut i verden. – Fredrikstad frikirke: Vi vil inkludere, inspirere og involvere. – Metodistkirken: Åpne hjerter, åpne sinn, åpne dører.

Et allerede innkommet forslag til motto for DELK: Tro, tilhørighet og tjeneste.

Det er mulig for hvem som helst å sende inn mottoforslag til enten adm. leder eller tilsynsmannen. Frist er 15. oktober. Vi vil anonymisere og sende videre til et motto-utvalg som gjør en vurdering og siling. På GF skal delegatene votere skriftlig over de forslagene til motto for DELK som forhåpentlig er kommet inn i ukene før GF, og som motto-utvalget har sluppet igjennom nåløyet. Når vi er inne i november, har kanskje DELK et motto å sette på sin nettside, for ikke å si å leve opp til. – Summa: Slipp kreativiteten løs og send inn ditt/ dine forslag. Alle vil uansett bli fremmet for utvalget.

Og ikke minst:

Velkommen til GF på Gjennestad i slutten av oktober – både delegater og andre!

Red.

Familien Alfsvåg-Ekenes, Ingeborg Marie, Eirin og Torkel, er tilbake i Japan etter endt opphold i Norge. Foto: Knut Alfsvåg.

Tilbake til Japan - mens familien vokser

Eirin, Torkel og Ingeborg Marie var på kort Norgesopphold i sommer – i Tønsberg og i Stavanger. På NMS' hovedbase i Stavanger var denne sommeren så godt som alle NMS sine misjonærer samlet – fra alle misjonsfelt. Mens familien Alfsvåg Ekenes var i ferd med å pakke bagasjen for tilbaketuren hadde vi en samtale med Torkel.

Om misjonærsamlingen

– Det som var kjekt, forteller Torkel, var å oppleve at vi alle står mye i de samme utfordringene hvor enn i verden vi er. Det er et fellesskap i dette. Misjonærene blir også bindeledd mellom mange kirker i hele verden. Kanskje misjonærene kan være et tegn på den kirke som engang skal samles og bli ett?

Om å møte folk i Norge

– Vi har truffet så mange som sier de ber for oss. Det har vært godt.

Om det første året i Japan

– Det har vært et ganske tøft år. Særlig fordi vi ikke har funnet noen god ord-

ning for Eirin, så det har ikke vært lett å få tilstrekkelig konsentrasjon om språkstudiet. Og sparsomt med fellesskap.

Om hva som venter dem i Japan nå

– Ny leilighet står og venter oss. Den ligger ikke midt i sentrum. Her kan vi tørke klær UTE ... uten at de blir skitne – og det er et roligere område. Vi skal fortsette på språkskolen. Ingeborg Marie er stedlig representant for NMS og får et lederansvar. Blant annet med å følge opp andre misjonærer. De misjonærene som er der ute nå er, er et ektepar, ei japansk enke etter en norsk misjonær, og ei norsk dame som er gift med en japaner, men hvor bare hun er misjonær. Og så venter vi barn nr. 2!

Om den framtidige tjenesten

– I hovedsak blir det (for Torkel) arbeid med studenter. I to menigheter i Kinki-kirken (den lutherske kirken på størrelse med DELK) har de kontakt med studenter fra et metodistisk universitet som har campus i to forskjellige byer. (For studentene her er det obligatorisk å delta i kristne gudstjenester!) En av

prestene har fått god kontakt og har allerede gudstjenester på universitetet.

Om hva dere ønsker forbønn for

– At Eirin får et godt opplegg rundt seg som gjør at hun trives. Og for kirka sin del: at den holder ut som liten kirke. Og finner gode måter å dele evangeliet på videre.

Om livet til japanske studenter

– Det kan være et tøft samfunn å leve i. Det er en æreskultur, hvor mestring og det å være en del av en større gruppe er viktig. I seg selv ikke dumme ting. Men verdien på et menneske kan bli lagt i det inntrykk en gir til omgivelsene, om en tilhører en større gruppe, og i det en presterer. Det kan være lett å falle utenfor. Ensomhet er et stort problem i Japan. Og sammen med Norge ligger de på toppen i selvmordsstatistikken. Rundt tider for ansettelse og opptak på studier er de tallene spesielt høye i Japan.

Ulf Asp

misjonssekretær

Gudstjenester og søndagsmøter 4. kvartal 2015

Dato	Søndag	Prekentekest	Oslo	Nore	N. Vestfold	Tønsberg	Horten	Sande
04.10.2015	19.s. i treenighetstiden	Joh 7,14-17	11.00		11.00	11.00	11.00	
11.10.2015	20.s. i treenighetstiden	Mark 10,2-9	KHE 7		11.00	JEA 7		MA
18.10.2015	21.s. i treenighetstiden	Luk 16,19-31	11.00	ER 1	MA 1	11.00	JEA n	11.
25.10.2015	Bots- og bededag	Luk 18,9-14	KHE sn 7		11.00	BJH sn 2	11.00	11.
01.11.2015	Allehelgensdag	Matt 5,13-16	11.00		AM n 7	11.00	11.00	JaB
08.11.2015	24.s. i treenighetstiden	Kol 1,24-29	11.00		11.00	11.00	MA 1	11.
15.11.2015	25.s. i treenighetstiden	Matt 14,22-34	UA n		11.00	KHE 6	11.00	ER
22.11.2015	Domssøndag/Kristi kongedag	Matt 25,1-13	11.00		MA 7	11.00	AM 2	
29.11.2015	1.s.i adventstiden	Matt 21,10-17	UA n 2	MA n	16.00	ER 3 n	17.00	11.
06.12.2015	2.s.i adventstiden	Joh 16,21-24	11.00		MA n 7	11.00	JeBj n 7	JEA
13.12.2015	3.s.i adventstiden	Joh 5,31-36	MA n 7		11.00	11.00	11.00	16.
20.12.2015	4.s.i adventstiden	Matt 1,18-25	11.00			11.00	11.00	11.
24.12.2015	Julaften	Luk 2,1-20	KHE 15.00 2		MA 15.00 2	JEA 15.00 2		ER 1
25.12.2015	Juledag	Joh 1,1-14	UA 12.00 1		AM 1	RE 1	ER 1	MA
26.12.2015	2. juledag	Joh 16,1-4a		MA 1				
27.12.2015	Romjulssøndag	Luk 2,25-35	11.00		11.00	11.00	17.00	
28.12.2015	4. juledag					MA kl. 19.00		

NB! Endringer kan forekomme. Følg med i kalenderen for din menighet på www.delk.no

efjord	Porsgrunn	Skien	Sauherad	Dalane	Sotra	Bergen	Østfold	Dato
		11.00		10.30		JaBy n	BJH n	04.10.2015
n 5	AM n 2	11.00	RE n	OE n 1	JMS n 7	11.00	RA n	11.10.2015
00	11.00	UA n 3				JaBy n	11.00	18.10.2015
00	MA 7	11.00		JMS		JaBy n	RA n	25.10.2015
y 1	11.00	JeBj 1	17.00	OE n 1 *		JMS n	BJH n	01.11.2015
00	AM n 7	11.00			JaBy n 3	11.00	11.00	08.11.2015
n 7	11.00	11.00		10.30		JaBy n	BJH n	15.11.2015
	X	JeBj sn 2 X		OE n 1		JMS n	BJH n	22.11.2015
00	AM n 2	11.00		10.30		JaBy n	BJH n	29.11.2015
n 7	X	JaBy 2 X				JMS n	RA sn	06.12.2015
00	11.00	11.00	JeBj n 1		AM n 1	AM	11.00	13.12.2015
00	11.00	11.00		OE n 3		JaBy n	BJH n	20.12.2015
4.00	X	JeBj 15.00 1 X				JaBy		24.12.2015
A 1	JeBj 1			OE 1		JaBy n	BJH n	25.12.2015
		AM				JMS n	BJH/RA n	26.12.2015
	11.00			10.30			BJH n	27.12.2015
		* Gudstjenesten i Telemark julaften blir på Skauen skole						
				* 01.11.15 På Skjæveland				

n – Nattverd
sn – Skriftemål og nattverd

Ofring til:
1 – Prestenes lønn
2 – Misjonen
3 – Lokalt menighetsarbeid
4 – DELKs skoledrift
5 – Nødhjelp
6 – Ungdomsarbeid
7 – Andre formål

Initialer = gudstjeneste
kl 11.00 om ikke annet er
oppgitt.

Kun klokkeslett = møte.

X = fellesgudstjeneste/
fellesmøter

Sted for Gudstjenestene i
Østfold: se DELKs nettsider
www.delk.no.

Initialer / navn:

AM
Arild Minnesjord

BJH
Boe Johannes Hermansen

ER
Erling Rantrud

HJS
Hans Johan Sagrusten

JaBy
Jan Bygstad

JEA
Jan Erik Askjer

JeBj
Jens Bjørnsgård

JMS
Jon Magne Sønstabø

KHE
Kristoffer Hansen-Ekenes

MA
Morten Askjer

OE
Ottar Endresen

RA
Ragnar Andersen

RE
Rolf Ekenes

UA
Ulf Asp

KF
Konrad Fjell

NN1
prest Horten

NN3
prest Dalane

Sverre Stoltenberg om Konflikter i menigheten

Et intervju om konflikter i menigheten

Mange menigheter opplever spenninger og problemer knyttet til ledelsen. Er det et tegn på at noe er alvorlig galt, er det mer normalen, eller vil det kunne sies å være et sunnhetstegn fordi ikke alt er dødt og livløst?

– En menighet er et fellesskap hvor mange investerer mye av seg selv, sin tro og sitt engasjement. Og mennesker er ulike både når det gjelder troserfaring, livserfaring og oppfatning om hvordan det kristne fellesskapet skal fungere. En levende menighet bygger på tradisjoner og egen historie, men må samtidig være åpen for fornyelse og utvikling. Her ligger det innebygd en spenning som i utgangspunktet er et positivt element og en drivkraft for gode prosesser, samtidig som det er en risiko for at spenningsnivået kan bli høyere enn det som oppleves behagelig, dersom det ikke håndteres på en konstruktiv måte. Der mennesker vil noe, skapes det spenninger. Det skal vi være glade for, og det er et tegn på engasjement at det er slik. Vi skal derfor i utgangspunktet ikke være redde for uenigheten og diskusjonene. Der dette holdes nede, er det større fare for konflikt enn der det får lov å komme fram og være synlig.

Er det forskjell på uenighet og konflikt? I så fall hva – og er det ene ok og det andre bør unngås?

– Ja, det er en viktig forskjell. Vi kan si at uenighet på ulike måter er noe som vil være der i et fellesskap som ønsker å utvikle seg. Faren er at noen kan ønske å definere uenighet som konflikt for på den måten å hindre uenighet å komme fram. For å få til det, må man bruke ulike former for maktutøvelse – åpne eller skjulte. Men dette er i seg selv konfliktskapende. Fellesskapet trenger å bevisstgjøre seg på hvordan man håndterer uenighet, og ikke minst hva som er fellesskapets styrke i å finne gode løsninger på motsetninger som oppstår.

Man skal ikke definere uenighet som konflikt før det er behov for å gjøre det. Konflikt oppstår når fellesskapets

vanlige måte å håndtere motsetningene på ikke lenger strekker til eller fungerer godt. Da kan man få en utvikling hvor man beveger seg fra konstruktiv uenighet til nedbrytende konflikt.

Hvis du skulle nevne noen grunnleggende trekk ved en konflikt, hva vil du si det er?

– Konstruktive prosesser har som fundament at man respekterer hverandres standpunkter, har tillit til hverandre og ser på hverandre som likeverdige. Når konfliktene utvikler seg, svekkes disse «bærebjelkene». Man begynner å mistro hverandre, tillegge hverandre motiver som man mener den andre har, trekke fram gamle episoder for å forsterke den situasjonen man nå er kommet i og liknende. Man skifter fokus fra sak til person. En slik utvikling gjør det stadig vanskeligere å snakke sammen.

Etter hvert kommer slitasjen og tvilen på om det fører til noe å snakke sammen. Man gir opp og dialogen opphører. Man venter ikke lenger noe positivt fra den andre, og relasjonen får mer og mer karakter av stillingskrig hvor det handler om å vinne eller tape. Hvis dette får utvikle seg videre, kan man komme til et nivå hvor det ikke lenger er mulig å finne løsninger uten å måtte ta administrative eller ledelsesmessige grep.

Hvor åpen bør man være overfor menighetene om spenninger og konflikter i ledelsen i en menighet eller et kirkesamfunn? Når bør man tie, og når bør man tale?

– Dette er det vanskelig å gi et enkelt og entydig svar på. Dreier det seg om en personalsak, er det en god regel at den søkes løst internt og ikke blir løftet fram i et større forum. Samtidig vil en personalsak ofte være kjent i menigheten, og det vil versere flere varianter av hva konflikten handler om. Da kan det hende at man må si litt, men begrense det så mye som mulig.

Konflikter mellom ledere vil ofte bli spilt ut i menigheten ved at man prøver å skaffe seg allianser og skape fronter. I slike tilfelle kan det være nødvendig å være åpne på hvilken situasjon man er i, og hvordan man arbeider for å løse

problemene. Dyptgående konflikter er det vanskelig å holde hemmelig for fellesskapet.

I hvor stor grad bør man prøve å løse konflikter internt, og når bør man søke eksternt bistand?

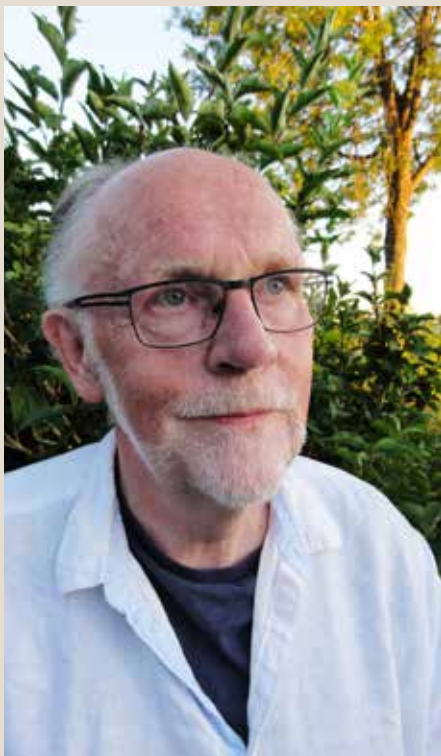
– I utgangspunktet er det bra å tenke at en konflikt skal søkes løst på lavest mulig nivå og med færrest mulig involverte. Samtidig er min erfaring at man ofte venter for lenge med å søke eksternt bistand. Man tenker kanskje at det vil gå seg til etter hvert, og at de impliserte vil skjønne at man ikke kan holde på slik. Så går tiden og problemene bare øker. Det viser ledelsesmessig modenhet å innse at man er inne på en vei man ikke klarer å håndtere, og derfor trenger hjelp.

Hvis du skulle nevne noen tommelfingerpunkt som kan bidra til å forhindre at konflikter oppstår i en menighet, enten i ledelsen eller i menigheten for øvrig, hva ville du da nevne?

– En viktig ting for å forebygge konflikter er å ha et realistisk bilde av det fellesskapet man har. Styrke og svakhet, risikomomenter og ressurser, og hva fellesskapet er i stand til å bære av spenninger og motsetninger. Man kan bare ta utgangspunkt i det fellesskapet man har, ikke det man skulle ønske at man hadde. En annen ting jeg vil nevne, er betydningen av jevnlig, åpne samtaler om hva som rører seg i fellesskapet og forsøke å tolke tegn og signaler. Faren er at man for lenge forsøker å idyllisere det fellesskapet man har og lukker øynene for andre sider som man trenger å ta tak i.

Det at noen forlater en menighet på grunn av en konflikt, enten en eller flere menighetsmedlemmer, eller en/noen i ledelsen, er det uansett et nederlag, eller kan det også være noe positivt eller nødvendig? Er det ikke alltid en målsetting å løse konflikten og gå videre sammen?

– I utgangspunktet må man lete etter alle muligheter som kan forene det motsetningsfylte og gi mulighet til å ha alle med på laget videre. Men dette er ikke alltid mulig. Da kan det tross alt være bedre at noen skiller lag og finner hver sin vei, enn at man skal fortsette å slite

Sverre Stoltenberg er en av Den norske kirkes mest erfarne veiledere og sjelesørgere. Han har vært prest bl.a i Stavanger domkirke, ledet oppstarten av Kirkens SOS i Norge, vært sykehusprest ved Lovisenberg sykehus og direktør for Stiftelsen Diakonissehuset Lovisenberg. Han har bred erfaring som rådgiver og foredragsholder ikke bare innen Den norske kirke men også i frikirker og kristne organisasjoner.

På DELKs Rådsmøte i april hadde Sverre Stoltenberg et foredrag for våre prester og eldste med tittelen "Menighetskonflikter – kan de unngås? Kan de løses?"

Intervjuet med Sverre Stoltenberg har bakgrunn i en del av det han delte på Rådsmøtet.

hverandre ut ved å opprettholde konfliktnivået. Det vil ofte være smertefullt å komme i den situasjonen, men etter en tid viser det seg ofte at det var riktig og nødvendig å gjøre det slik.

Kan alle konflikter i prinsippet løses?

– Jeg pleier å si at alle konflikter kan håndteres, men ikke alltid løses slik at alle blir fornøyd og er videre med på laget.

Tro, bønn og kristent fellesskap skulle i utgangspunktet være gode forutsetninger for å finne løsning på en konflikt. Kan det skje at de åndelige elementene kan

skape mer problemer enn de løser?

– Trosdimensjonen er fundamentet i den kristne menigheten og en viktig ting for å bygge fellesskap og motvirke negative konflikter. Den skal også hjelpe oss til åpenhet, nestekjærighet og tillit. Når konflikter utvikler seg, ser man ikke så sjelden at troen trekkes inn i konflikten ved at noen begynner å trekke andres tro i tvil. Tro og åndelighet blir da brukt som våpen for å såre og devaluere den andre. Det kan også hende at noen oppkaster seg til å ha åndelig autoritet over andre og dermed kan innta en ovenfra og ned-holdning. Slik utvikling kompliserer situasjonen og bidrar til å gjøre den vanskeligere å løse.

Hva kan man gjøre med spesielt vanskelige personer i en menighet eller i ledelsen som åpenbart er hovedkilden til konflikten?

– Dette handler ofte om mennesker som vil ha makt, enten fordi de sitter i en posisjon som gir maktmulighet, eller de forsøker å tilta seg makt på ulike måter. Maktutøvelsen er ikke alltid lett å se fordi den kan være pakket inn i fromhet og åndelighet. Makt i åndelig forkledning er svært ødeleggende i en menighet.

Personer som utøver denne formen for makt, vil ofte benekte at de gjør det, ja, kanskje ikke en gang ha innsikt i at det er det de driver med. I møte med slike personer, er det viktig å sette grenser. Unngå å bli dratt inn i lange diskusjoner, men si: «Jeg hører hva du sier, men dette ser jeg helt annerledes på.» Punktum.

Problemet er ofte at denne type personer forsøker å skaffe seg allianser i menigheten. De deler menigheten inn i hvem som er for og hvem som er mot. Dermed skaper de fronter. Så kan de spille på motsetningene og bruke det til å styrke sin egen posisjon.

Menigheten er dessverre ofte en egnet arena for maktpersoner. Det er viktig å oppdage det i tide, sette grenser og eventuelt ta vedkommende ut av fellesskapet.

Hva vil du si er de viktigste punktene på en liste over hvordan løse en konflikt som har oppstått?

– Av mange ting som kunne nevnes:

- a) Ta grep så tidlig som mulig.

- b) Få et så godt bilde som mulig av hva konflikten handler om.
- c) Hvem er aktørene og hvilke metoder bruker de? Hvilke former for makt benyttes?
- d) Vurder og eventuelt prøv ut om dialog er mulig.
- e) Be om ekstern hjelp dersom man ikke forholdsvis snart ser at situasjonen endrer seg.

Har du opplevd eksempler på at en konflikt som har skapt store problemer for en menighet over lengre tid, har løst seg fullt ut tilfredsstillende, og hvor partene går videre sammen?

– Ja, det har jeg. Og det er flott å oppleve at en gruppe mennesker som trodde at de ikke lenger kunne forholde seg til hverandre, igjen finner en relasjon som er bærekraftig.

Var det mer konflikt i menighetene da du begynte som rådgiver enn det er i dag?

– Det er vanskelig å si. Tidligere ble nok konflikter mer feid under teppet og dermed mindre synlige. I dag er folk mer frimodige på å si i fra når noe er galt, og da kommer ting mer opp til overflaten.

Til sist: Er du, etter mange år som sjelesørger og konfliktrådgiver, pessimist eller optimist på menighetenes vegne?

– Det heter i en salme at «Guds menighet er jordens største under». Og egentlig er det et under at så mange forskjellige mennesker finner sammen i et fellesskap som gir dem så mye og som handler om det dypeste i livet. Så må vi ikke glemme at konfliktene ofte får oppmerksomhet, mens det jevne, gode arbeidet i utallige menigheter lever sitt stille liv. Det gjør meg til optimist på menighetenes vegne.

Samtidig er jeg realist i den forstand at spenninger og konflikter kommer til å dukke opp og må håndteres. Slik er det så lenge vi befinner oss i denne verden. Men troen vår er grunnfestet i at de gode kreftene er sterkere enn de onde, det konstruktive er sterkere enn det destruktive. Vi må stadig øve oss i å leve nær Gud, slik at han får prege oss individuelt og i fellesskapet.

Sverre Stoltenberg / Red.

Når flyktninger blir kristne og utvises

Jan Bygstad underviser flyktninger i Bari om den kristne tro.

To flyktninger som studerer Bibelen.

Vi møter Ali på et hotell i den italienske kystbyen Bari. Han kommer andpusten og litt forsinket til formiddagsavtale. Men har også begynt dagen før kl 04 for å hjelpe en som hadde det vanskelig. Siden har det vært flere ting å ta tak i.

Mange flyktninger som kommer med båt over Middelhavet, strander nettopp i Bari. Der havner også flyktninger som blir utvist fra f.eks. Norge. Ali er en av dem. En glad, energisk og svært imøtekommande mann.

For noen år siden ble han kjent med evangeliet og den kristne tro. Han ble døpt og har fått videre undervisning gjennom DELK-menigheten i Bergen. Nå er han ofte på farten for å hjelpe andre flyktninger – flere av dem sitter i en dårlig og til dels farlig flyktningeleir. Ikke minst er han opptatt av at han selv og andre flyktninger som har kommet til tro, skal få videre opplæring og ta vare på hverandre. Det tyder på at Ali er blitt utrustet og kalt til en viktig tjeneste. En lokal pinsemenighet i Bari har med engasjement og hjertelag åpnet sine dører for denne gruppen som for anledningen er samlet for å være med på Jan Bygstads undervisning om den kristne tro. Som misjonssekretær var undertegnede med for å se på et eventuelt videre engasjement

fra DELKs side.

Ali forteller først om noe som opptar han mye. Faren sin i Iran. Som en gutt påstår han han har den beste far i hele verden. – Jeg er glad i ham, og jeg vet at han er glad i meg, men han vil ikke gi uttrykk for det.

Han hadde flott jobb, bil, hus - så begynte han å rote. Kjøpte en bar, kjøpte sex.

Ali gir uttrykk for et dypt savn etter faren sin. Det er farens religiøse tro som har skapt barrierer. Ali ber for faren sin hver dag. Det er fedre i Iran som har angitt barna sine til myndighetene fordi de har forlatt familiens tro – og det har ført til at de er blitt henrettet.

Ali kjenner to fedre som laget galge til sine barn. – De tror de gjør det til beste for Islam.

Faren til Ali er velstående. Han har et eget byggefirma og er innkjøpssjef i et annet. Ali selv jobbet innenfor oljesektoren. Han hadde gode karakterer fra sin utdanning og fikk raskt jobb med høy inntekt. Kostbar bil og flott hus. Så begynte han å rote. Visste ikke hvordan han skulle bruke pengene. Reiste ofte til utlandet, bl.a. til Thailand for å kjøpe sex. Han flyttet etter hvert

til Thailand og investerte penger der. Kjøpte en bar og drev et diskotek. Traff nordmenn. Ble kjent med mafiaen. Heldigvis brukte han ikke dop eller narkotika selv. – Men andre synder drev jeg med.

– Hvordan kom Jesus inn i bildet?

Ali hadde en fetter som var hans beste venn. Han var kristen. Men de snakket aldri om troen eller kristendommen sammen. Far til fetteren likte dårlig at sønnen var blitt kristen og skjønte at Ali kunne være den beste til å påvirke sønnen sin og få han bort fra kristendom. Han ba Ali gå med ham i kirken for etter hvert å få ham ut. – Bli kjent med ham og prøv og påvirk ham, sa onkelen. I et par uker var Ali ofte sammen med fetteren i kirken.

Ali forteller med sorg at denne kirken som kalles «nattverd-kirken» nå er blitt stengt. Han så det på BBC.

Alis møte med kirken og presten førte til at han ikke fant noe feil med den kristne tro – at de snakket om ting som var godt og fint. – Men jeg hadde ikke særlig interesse for det der og da.

Fetteren ga ham et nytestamente, men Ali leste ikke i det. – Troen kommer av å høre, konstaterer Ali, – men jeg hørte ikke. Så mange iranere har ikke den muligheten. Det er mye propaganda mot kristendom.

– I Thailand levde jeg med en tomhet

fra Norge

Ali kom til Norge på falskt pass og ble utvist. Nå er han i Bari i Italia.

*«Jeg vil finne veien
ut av et syndig liv
og få tak i muligheten
for å bli frelst.»*

i meg som jeg måtte fylle med noe. Når du lever som et syndig menneske, bærer du en byrde andre ikke ser.

Ali gikk i en kirke, og der opplevde han at pastoren uten å kjenne ham kom bort til ham og sa: Du er tilgitt!

Denne ene setningen gjorde at byrden ble borte. Ali tenkte: – Hvis jeg kan få syndenes forlatelse med ett ord – hvorfor ikke ta imot? Der og da tenkte jeg at slike ord er som et tre med røtter, og at nå har noe blitt plantet i meg. Jeg vil finne veien ut av et syndig liv og få tak i muligheten for å bli frelst.

– Hvis du er tørst og får et glass vann, ja så tar du imot. Jeg fikk livets vann, og Guds ord er som et hav!

Siden har Ali lest Bibelen flere ganger og uttrykker hvor viktig det har vært med undervisningen til pastor Jan (Bygstad). Ali vet han trenger en veileder.

Han ble først kjent med kristne i en karismatisk menighet. Han hadde med seg mange spørsmål, men opplevde ikke at han fikk gode svar. Ali forklarer hvordan han ikke ønsker å ta imot lære med blindhet, men trenger avklaring ut fra Bibelen.

Det ser ut som tilfeldigheter at Ali kom til Norge på falskt pass. Det han visste, var at det var lite lys og mye mørke der. Men det var der han fikk

oppleve mer av lyset. Han fikk i siste omgang ikke medhold på sin anke på avslag om opphold i Norge og havnet som så mange andre i Italia. Han får bo på et rom i en leilighet som en kristen bror i Bari har stilt til disposisjon.

***En gammel militær-
leir for 500 soldater
er bygd om til å romme
2000 flyktninger.
Nå bor det ca 4000 der.***

– Jeg har overlatt livet i Guds hender. Her har jeg truffet mange kristne brødre, og det er behov for meg her. Han har også truffet sin kjæreste – en italiensk lege som arbeider mye for å hjelpe flyktninger.

– *Hvordan er hverdagen her i Bari?*

– Jeg kan ikke planlegge for mye. Ofte står jeg opp og trener i parken sammen med 7-8 iranere og afghanere. Siden er det mange gjøremål i kontakt med flyktninger som sliter. Onsdag er det møte i kirken, og søndag og ofte mandag. En afrikansk menighet har kontakt med, bygger skole i Uganda. Ali maler flotte bilder, mange har et utfordrende budskap. For tiden

maler han til inntekt for denne skolen.

En gammel militærleir for 500 soldater er bygd om til å romme 2000 flyktninger. Nå bor det ca 4000 der. Mange bor på gaten. Ali er ofte i leiren bl.a. med medisiner for å hjelpe folk som lider av depresjon – noen står i fare for selvmord. Han lever et farlig liv, og politiet har vært klare på at han ikke kan vente beskyttelse når han går inn i leiren.

Ali treffer regelmessig andre kristne flyktninger i Bari og har en naturlig lederrolle i gruppen. Han er opptatt av folk skal finne en ny familie i dette fellesskapet. De holder sammen som søsken. Noen av dem har vært i Norge og siden blitt utvist. Noen har både kone og barn i andre land – og lengter.

Prest Jan og DELK-menigheten i Bergen vurderer sammen med misjonskomiteen i DELK hvordan vi kan være med å støtte disse søsken som er ført i vår vei.

Foreløpig dreier det seg om at Jan med tolk reiser ned et par ganger pr. år for å undervise og veilede.

**Ulf Asp
misjonssekretær**

Vi trenger stoff til DELKs nyere historie

I 2022 vil DELK være 150 år. Kirkesamfunnets styre har opprettet en komité som skal arbeide med kirkesamfunnets historie i de siste ca. 50 år. Det vil bli noe overlapping med den siste tidsperioden som Otto Gjerpes bok «Fedrearv og barnefostring» har beskrevet. Sammen vil den nye boka og «Fedrearv og barnefostring» beskrive en 150-årig historie.

«Historiekomiteen» er interessert i å få samlet inn så mye stoff som mulig. Komiteen er svært interessert i skriftlige notater og bilder. Vi er også interessert i å få kjennskap til beretninger rundt aktuelle begivenheter av historisk interesse. Noe er bedre enn intet. Gi oss et hint, gjerne kort nedskrevet og om hvor vi kan finne eller hente mer stoff. I noen tilfeller bør det handles raskt for å få gjort intervjuer.

Skriftlig materiale og bilder kan sendes DELKs hovedkontor v/Arvid Ludvigsen. Ta gjerne en telefon. **Komiteens medlemmer vil også kunne ta imot meldinger.**

Hva skal med? Fra menighetene, skolene, om bygninger, store og små endringer som betydde noe for medlemmene, misjonsarbeidet, samarbeid med andre osv.

Komiteen vil stå i god kontakt med den person som får oppgaven med å skrive DELKs historie. Vi er avhengig av så bredt stofftilfang som mulig. Så blir det å sortere materialet. Vi oppfordrer nå alle som har noe å bidra med, lite eller stort, viktig eller uviktig, til å ta kontakt med komiteen. Prosjektet vil ta tid, men det er fint å få inn stoff nå i høst.

Samtidig vil komiteen oppfordre menigheter og skoler til å ta vare på sin historie. Få noen til å samle og skrive ned stoff. Det haster i mange tilfeller. Det historiprojektet som komiteen arbeider med, kan ikke gå ned i detaljrikdom som kan være svært interessant å ha med i en lokalhistorie.

Komiteens medlemmer er Alf Henrik Engen, leder, Henrik Askjer, Øyvind Venheim og Arvid Ludvigsen.

Adresse til DELKs hovedkontor er

Åslyveien 19, 3170 Sem.

Tlf. 33 35 93 50, e-post: delk@delk.no

Adressene finnes i Underveis og på www.delk.no

Arvid Ludvigsen

Bilde 1

Det siste oppbyggelsesmøtet i St. Olavs gate 12 26. oktober 1986.

Foto: Lise Ahlberg

Bilde 2

Grunnstensnedleggelse på Ryen 8. mars 1986. Foto: Hans Martin Hovden.

Bilde 3

Ryenberget kirke og skole under bygging. Foto: Hans Martin Hovden

Bilde 4

Innvielsen. Arne Asp får overrakt nøkkel av entreprenør Ragnar Evensen 17. januar 1987. Foto: Lise Ahlberg

Rolf Sten Asp

- Jeg har fått en fantastisk flott alderdom

– Bare forsyn deg med plommer, sier Rolf Asp. Like ved inngangspartiet hans står et tre som bugner av rødblå, søte plommer. Like bortenfor står sykkelen.

– Jeg kom akkurat syklende opp bakken, jeg har vært på Helsehuset og spist middag, sier han, – og så ble jeg sittende og slå av en prat med Hans Kristian Askjer og Ole Lislebø. Det er fint, det nye Helsehuset, bra tilbud for oss eldre, fortsetter han.

Aktiv og interessert

Rolf Sten Asp bor alene i et hus med leilighet i kjelleren, eget hobbyrom, smie og en deilig hageplett. Jeg stopper opp ved et lite bord i stua, der står et bilde av Tomine, kona som døde av kreft, og et bilde av Rolf som sitter med alle sønnene deres.

– Det er rikdommen min det, sier han og peker mot sønnene. Han er en aktiv og allsidig mann, glad i folk og stadig oppdatert på nye mobiler, apper og data. Han sier han snart blir 90 år, kan det stemme?

Kristus, Gud, Nåde

– Du som har vært aktiv i DELK så lenge, har du noen tanker om forskjeller fra før og nå? Spør jeg.

– Troen på Jesus Kristus, at Gud virkelig finnes, den er sterkere nå. Det virker som også ungdommen tar dette med som en realitet i livet, og det er bra, fastslår han. Det kunne nok bli mye strev før. Vi pugget og vi lærte og gjorde så godt vi kunne. Men det holder jo ikke. Vi trenger å bli frelst. Vi trenger nåde. Det er blitt friere på alle måter, og mer samarbeid med andre menigheter. Men en ting syntes jeg var bedre før, og det var sparsommeligheten. Der er det litt å lære av å se tilbake.

Skolen er viktig

– Jeg ser det avgjørende viktig at

menigheten styrer skolen mest mulig, og at elever fra menigheten blir i majoritet. Vi må være på vakt mot reduisering av kristendom i skolen. Engasjementet er tydelig hos Rolf Asp. Det var derfor menigheten ble dannet, minner han på. Selv slet han på skolen og kvaliteten var ikke så god, forteller han. – Så slet jeg siden i arbeidslivet fordi jeg manglet allmennkunnskap, som vi aldri hadde lært. Engelsk er et eksempel, det lærte jevngamle i offentlig skole. Høy kvalitet på det tilbudet vi gir er viktig, mener han.

Takknemlig for alderdommen

– Jeg har vært en arbeidets mann, sier han ettertenksomt. – Det preget nok hjemmet vårt. Ledende stillinger i næringslivet og stort engasjement i menigheten. Men familiene holdt sammen, det var ofte midt-dagsgjester og alltid selskapeligheter på søndagene. Tomine var flink til å stelle, minnes han.

Nå har han funnet kjærligheten på nytt. – Tomine og jeg hadde fine år sammen, på en måte gikk vi også gjennom sorgen sammen, da hun hadde mange år med sykdom og plager. Hun var så omsorgsfull. Da hun skjønte hvilken vei det ville gå, sa Tomine til meg: Rolf, når jeg går bort, må du finne en dame som kan stelle for deg.

– Jeg synes jeg har fått en fantastisk flott alderdom. Det går an å bli forelsket igjen i eldre år, sier han med glimt i øyet, – man glemmer ikke den første for det.

– Men du, vi glemte kaffen, skyter han inn, – jeg som har gjort alt klart. Så tar vi med kaffen ut i sola og spiser kanelsnurrer, som et av barnebarna har bakt. Mens vi snakker litt mer om livet, troen og kjærligheten.

Tekst og foto: TFD

Rolf Asp er stadig å se på sykkel.

Familien Stensland venter på utreise

Illustrasjonsbilde fra et land i Nord-Afrika.

Signe og Georg Stensland kunne ha vært i Nord-Afrika for en stund siden. Gjennom svangerskapet og etter fødselen til Eivind har familien lært en del om å vente. I lange tider ventet de i Frankrike på at Eivind ble frisk nok til at de kunne reise hjem etter endt språkstudium. Nå for tiden venter de her i Norge på at gutten skal kunne tåle en operasjon som han trenger, så de kan reise dit kallet har pekt – Nord-Afrika. Til et land det er svært få kristne.

Vi hadde en kort samtale med Georg midt i august.

– Hvordan går det med mor, far og barn?
– Det går bra. Vi har hatt en fin sommer. Men også en del nyfødt-ting med mye vondt i magen for Eivind og lite søvn på oss.

Georg er usikker, men antyder at det kanskje kan bli utreise i oktober.

– Hvordan er forholdene i landet dere skal til? Vi har hørt om både unntakstilstand og terrorangrep?

– Unntakstilstanden er nå trukket tilbake. Men situasjonen er uklar. Og det er overhengende terrorfare. Samtidig fungerer det politiske systemet med dets etater som det skal. Framtidige kollegaer lever med å skulle kunne evakuere på kort tid. Men det er ingen fare for at landet kollapse. Det er IS-tilknyttede personer og grupper som utgjør terror-trusselen. Målet for dem er ikke vestlige mennesker i og for seg, men turismen. Turisme er hovedinntektskilde i landet. De prøver å knekke økonomien og gjennom det gjøre regjeringen ustabil. Våre folk unngår turistområder.

– Hva går dere til når dere sannsyn-

ligvis en gang på høsten reiser?

– Først blir det et halvt år med arabisk-studier og deretter vil vi gå inn i andre arbeidsoppgaver.

Hele familien har vært på besøk i flere av DELKs menigheter. Georg forkynner og Signe formidler misjonsinformasjon.

Og ellers har de vært opptatt av de nære ting. Og er fortrolige med den motgang livet har gitt dem i det siste.

– Vi har fått god tid til å reflektere. Hvorfor skulle ikke vi møte vanskeligheter, vi som de fleste andre? Vi har lært å sette pris på de gode ordninger vi har rundt oss. Vi er blitt godt ivarettatt, både i NLM, i det norske helsevesen og i NAV. Vi blir fulgt opp og er veldig fornøyd!

Ulf Asp
misjonssekretær

Ny i Oslo i høst?

Bli godt kjent med unge voksne i et engasjert kristent miljø i Ryenberget menighet. Vi kaller det Torsdagskveld på Ryen og det betyr kveldsmat, bibeldykk, samtaler i grupper, sang og bønn.

Høstens tema er «det kristne livet». Vi starter opp 3. september kl. 19.00 i kirkestua. Da er det Arne Fredrik Næss som innleder. 11.–13. september har vi bli-kjent-helg til Bondal Fjellstue.

8. oktober kommer misjonærer/bibeloversettere i Wycliffe, Ingjerd og Sigmund Evensen.

5. november innleder tilsynsman Rolf Ekenes om DELKs særpreg, og 3. desember har vi juleavslutning.

Håper vi ser DEG!

TH

Årets bibelleir på Bondal er historie

Noen av deltagerne på Bibel-leiren på Bondal. F.v. Torill Askjer, Rino Askjer, Kari Gjelstad, Reidun og Johan Moldskred, Jan Bygstad, Helge Gjelstad, Hans Georg Askjer og John Haugeiteien.

6.-9. august var 32 personer samlet til bibelundervisning og samvær i fjellstua som etter hvert har blitt svært godt oppusset – både oppholdsrom og kjøkkenavdeling framstår som praktisk og koselig.

Jan Bygstad hadde også i år bibelundervisning hver dag, med "Under korset" som tema. En av kveldene hadde han en time med J.S. Bachs kantate "Ich habe genug" (Jeg har nok) som henspiller på Simeon i Luk 2 hvor han sier at han kan fare herfra for han har sett frelsen i Jesubarnet. Musikk og tekst ble gjennomgått. På oppfordring gjennomgikk han også en kveld Israels historie.

I bibeltimene lyttet vil til korsets teologi hentet fra Bibelens bøker. Som kristne er vi kalt til å følge Jesu eksempel og ta korset opp. Gud har lovt å gå med oss når vi bøyer oss under korset.

Det er godt å være sammen med kristne som har hele Bibelens grunn som fundament for troen og livet. I ro og fred – uten at noe haster – er det så

godt å kunne snakke om temaer som opptar oss og som det er fint å høre andres tanker om.

I det fine været gikk vi lange og korte turer og lot oss berike av fjellnaturen og vakre markblomster, som det er så rikelig av etter en sommer med nok regn.

Gudstjenesten med nattverd søndag hadde den kristne friheten som tema. Nyttig å lære noe om hva Gud har ment med dette, bl.a. for at vi skal vite at Gud er Herren! (2 Mos 31,13)

Mange bindinger og menneskebud som sitter ganske fast har versert oppi gjennom tiden her.

Avreisdagen søndag var det takk-nemlige folk med nye impulser fra Bibelen og det kristne fellesskapet som reiste hjem.

Kjøkkenpersonale var Kari Wolden, Reidun Øverbø Hansen og Solveig Malde, vertskap var Erik og Venke Gjelstad

Tekst: Venke Sigrid Gjelstad

Støttemedlemskap og gaver

Vi minner om støttemedlemskap som koster 250 kr i året. Det har de siste årene blitt gjort betydelige forbedringer på Bondal.

Derfor er vi veldig takknemlig for støttemedlemskap og gaver. Det betyr mye for økonomien, og gjør at vi kan holde utleieprisene på et moderat nivå.

Betaling for støttemedlemskap og eventuelle gaver kan sendes til konto nr. 2680 07 50503.

Høstdugnad 2015

- Høstdugnad: 9.-11. oktober

Bondal på nett

Gå inn på www.delk.no/bondal for mer informasjon og nyheter om fjellstua.

Leie Fjellstua?

Kontakt Ester Bettum på telefon 997 12 468 eller send en e-post til: ek-bettu@online.no.

Ester har oversikt over ledige helger og uker samt priser.

Vi oppfordrer menighetene til å benytte dette flotte og nyoppussede stedet til bibelgrupper, menighetsleire og samlinger av ulike slag.

Bondal fjellstue er også åpen for private arrangementer. Fjellstua har stor kapasitet i forhold til utnyttelsen i dag.

Spørsmål, kommentarer eller forslag

Har du spørsmål, kommentarer, synspunkter eller forslag angående Bondal Fjellstue? Kontakt en av de lokale kontaktpersonene, eller send en e-post til bondalstyret@delk.no.

Lokale kontaktpersoner for Bondal

HORTEN

Torill Askjer, tlf. 975 86 692
torill.askjer@gmail.com

OSLO

Bodil H. Thorsnes (varamedlem)
Tlf. 482 72 532
bodilthorsnes@hotmail.com

PORSGRUNN

Torstein Hvale (rådsmedlem)
Tlf. 35 51 32 77 / 922 18 970
torstein.hvale@sf.nett.no

SKIEN

Kathrine Rudsro (sekretær & styremedlem), tlf. 977 38 593
kathrinerudsro@gmail.com

NORDRE VESTFOLD

Tone Heian (styrerepr.)
Tlf. 33 06 08 87
tone.heian@hotmail.com

TØNSBERG

Kjell-André Bettum (styreleder)
Tlf. 954 50 814
kjellandre.bettum@delk.no

VEDLIKEHOLDSLEDER

Knut Bergan
Tlf. 33 31 69 14 / 411 60 634
knutbergan001@gmail.com

HUSMOR

Anita Gundersen
Tlf. 990 39 741
anigunde@gmail.com

Kvitsund-stevne med mer enn 100 deltagere

Temaet for leiren var «Større enn alt» og dette ble det fokusert mye på.

En fantastisk uke på idylliske Kvitsund er over. Vi var over 100 stykker samlet til DELK sitt sommerstevne for ungdom, og det var rekord i antall deltagere.

Dette var en uke fylt med blant annet lek, aktiviteter, møter, Jesus, bading, quiz, vannski og volleyball.

Det var god mulighet til å bli kjent med nye og gamle venner og en god mulighet til å bli kjent med Jesus.

Kort oppsummert: en fantastisk uke

på et fantastisk sted.

Vi gleder oss allerede til neste år!

Tekst: Anne Lise Nybo Heum
ungdomsarbeider i DELK Vestfold
Foto: Karl Erik A. Kjær

Møtehelg i Ryenberget menighet 25.–27. september

I vår hadde menigheten besøk av Øyvind Samnøy (bildet t.h.), en skattet forkynner.

Det ga mersmak, så nå blir det en hel møtehelg med ham.

Det blir møter fredag kl. 19.00, lørdag kl. 12.00 og søndagsmøte kl. 11.00.

TH

**Følg med
på
www.delk.no**

Nye sifferbrikker på gamle salmetavler

Åse Therese Amundsen viser Haavard Kirkeng at salmesifferne passer godt til tavlen.
Foto: Stein Lian

To salmetavler som opprinnelig hang i Høyjord kirke, har nå fått sin plass i DELKs menighet i Østfold. – Da det ikke fulgte med sifferbrikker, har vi fått laget nye, forteller prest Boe Johannes Hermansen.

Bak på tavlene er historien nedskrevet. Salmetaklene er antagelig laget i 1929 av bygdesnekker Ole Bøen i Høyjord. Tavlene tilhørte Høyjord kirke og var i bruk der til kirken skulle restaureres som stavkirke i 1948. Under restaureringen lånte Høyjord menighet Haug kirke til sine gudstjenester. Tavlene var da med til Haug kirke og ble hengende igjen der da stavkirken ble tatt i bruk, som en takknemlighetsgest for lånet av kirken. Tavlene passet heller ikke inn i interiøret i den nyrestaurerte stavkirken. Da Haug kirke ble nedlagt i 1998 fulgte tavlene med på flyttelasset over til Solberg kirke i Fon. De to tavlene var forskjellige. Den ene var for salmer før og etter preken, den andre hadde plass for salmer ved skriftemål, dåp og nattverd. De ble ombygd slik

at de ble like, og tatt i bruk i Solberg kirke i 2007. Da Solberg kirke ble lagt ned i 2011 i forbindelse med fusjonen med Døvik og Venneborg kirke, ble tavlene oppbevart ved Døvik kirke, før DELK i Østfold fikk dem overdratt i fjor.

– Etter ide fra vår organist Haavard Kirkeng har vi fått laget nye sifferbrikker hos Staples Copy & Print i Fredrikstad. Der har kopisenteransvarlig Åse Therese Amundsen gjort en stor jobb med å skjære ut hver enkelt brikke for å få dem til å passe til tavlene. Kirkeng har fulgt opp og passet på alle detaljer hele veien. Siste operasjon er at han har laget hull i hver enkelt brikke, roser Hermansen.

– Et par trofaste mennesker i menigheten har gitt oss en gave for å dekke utgiftene. Vi gleder oss over at dette prosjektet nå er i havn – til beste for menighetssangen – og takker alle som har bidratt, avslutter DELK-presten i Østfold.
DELK-Østfold

DELK-forlaget har gode barnebøker

Kari Vinje har skrevet mange gode barnebøker. Det er noen tiår siden de først kom. Like gode er de enda!

Forfatteren snakker enkelt til barn om spennende situasjoner og får samtidig på en solid måte fortalt om Gud og

Jesus og gode moralske verdier.

I Kari Vinjes klassikere er det sju bøker. Dette er flotte gaver til barn som liker å lese, og er like fine for høytlesing. Hver bok koster 150,-. Be om en oversikt.

Send en e-post til boksalg@delk.no. Bøker sendes hjem til deg.

Arvid Ludvigsen

Ny prest til Ryenberget

Kristoffer Hansen-Ekenes (29) fra Arendal er tilsatt som prest i Ryenberget menighet i Oslo i 50% stilling.

Kristoffer studerer for tiden teologi ved Menighetsfakultetet. Han har sin bakgrunn fra Misjonsforbundet, og har erfaring fra organisttjeneste og annet kirkelig arbeid både fra frikirkelig sammenheng og fra Den norske kirke. Sammen med sin kone Sigrid har han vært utsending for Det Norske Misjonsselskap (NMS) på Madagaskar i to år, og har siden 2014 også hatt stilling som musikkoordinator i Ryenberget menighet.

Kristoffer innsettes i tjenesten på gudstjenesten i Ryenberget kirke søndag 27. september kl. 16, og han tiltrer stillingen 1. oktober.
Red.

Enda en prest til Ryenberget

Ulf Asp er tilsatt i en 60% stilling som prest i Ryenberget menighet i Oslo.

Han kommer fra et vikariat som prest i Borgenheim kirke i Skien. Ulf er i tillegg misjonssekretær i DELK. Han har en del av sin prestedtjeneste knyttet til Høgsveen retreat- og gjestegård ved Hamar. Ulf blir innsatt i tjenesten ved gudstjenesten på Ryen 27. september kl 16.
Red.

Vurdering må læres

Flere av DELK-skolene er med i en nasjonal satsing som har fått navnet «vurdering for læring». Satsingen går over to år og er nå halvveis.

I denne satsingen blir det fokusert på at elevene skal forstå hva de skal lære og hva som er forventet av dem, at de skal få gode tilbakemeldinger og framovermeldinger som hjelper dem til å nå målene, og at de skal øves i å vurdere sitt eget arbeid.

Tirsdag 11. august var alle DELK-lærerne samlet til kursdag i Tønsberg, på Træleborg konferansesenter. Etter en åpningsandakt ved Morten Askjer

hadde vi engasjert Line Tyrdal fra Norconsult. Hun har jobbet med vurdering i mange år, og på en inspirerende måte gav hun oss mange gode tips til arbeidet i klasserommet.

Når DELK-lærerne møtes til kurs, er det som regel et tema som handler om vår skoles profil. Denne gangen var det et helt «verdslig» pedagogisk tema. Uansett er det fint å møtes på tvers av skolene, ikke minst for å se hvor mange vi er! 135 deltakere som satte pris både på faglig påfyll, god mat og godt fellesskap!

Tekst og foto: Tore Slettvik

Prest i DELK Skien

DELK-styret har vedtatt at Jens Bjørnsgård (61) begynner i den ledige prestestillingen i DELKs menighet i Skien.

Jens har hatt permisjon som prest i den tiden han har vært sjømannsprest i Alanya i Tyrkia. Tidligere har han vært prest i Moe kirke i Sandefjord menighet og i Granly kirke i Tønsberg menighet.

Jens er utdannet adjunkt og diakon og har også arbeidet som lærer ved flere av DELKs skoler. Han tiltrer stillingen ved Borgenheim kirke i Skien 15. oktober.

Red. Foto: TFR

20 år siden Moe kirke og skole brant

Kari Gjelstad fotografert på branntomta etter at Moe kirke og skole brant ned 14. juni 1995.
Foto: Helge Gjelstad

14. juni 2015 var det 20 år siden den omtrent 100 år gamle kirke- og skolebygningen brant ned til grunnen. Hendelsen ble markert under sommerlunsjen for skolens ansatte noen dager senere.

Helge Gjelstad var prest i menigheten fra 1987 til 2005 og fortalte om hvordan han opplevde brannen som en nødvendig start på framtiden for Moe. Dette er en viktig historie som skolens ansatte bør kjenne til.

Gjennom innslag av både Helge Gjelstad, Jens Bjørnsgård og Randi Letmolie fikk de førstehåndsinformasjon om hendelsen.

– Allerede brannnatten tenkte jeg at det var denne måten Herren skulle skape nytt liv i DELK Sandefjord, sa Gjelstad. Menigheten besto for det meste av eldre. Skolen hadde også så få elever at daværende rektor, Randi Letmolie, en stund trodde hennes oppgave ble å sørge for en ryddig nedleggelse av skolen.

At skolen nå har rundt 135 elever og omtrent 30 ansatte, ser vi på som et under.

Under sommerlunsjen var alle skolens rektorer de siste 50 årene samlet.

Også alle som har vært menighetsprest i Moe de siste tiårene var på plass.

Odd Berg Sørensen har laget «statuen» av en dørklinke og en lampefot fra branntomta.

Alle har på sin måte bidratt til å bringe Moe dit vi er i dag.

Rektorer de siste 50 årene:

- 1965 – 1985: Helge Gjelstad
 - 1985 – 1993: Astrid Krokeborg
 - 1993 – 1998: Randi Letmolie
 - 1998 – 2013: Tore Slettvik
 - Fra 2013: Victoria Holte
- Sandefjord-prester de siste 28 årene:
- 1986 – 2005: Helge Gjelstad
 - 2005 – 2010: Jens Bjørnsgård
 - 2010 – 2013: Jan Erik Askjer
 - Fra 2013: Erling Rantrud

Tekst: Terje Simonsen

DELKs julemesser høsten 2015

Illustrasjonsbildene over er fra Julemessen på Granly i november 2014.

Datoene for høstens julemesser er stort sett bestemt, og dersom det kommer tillegg eller endringer i listen nedenfor vil artikkelen oppdateres på DELKs nettsider.

Til og med 24. august har nettredaksjonen registrert følgende datoer for høstens lokale julemesser i DELK:

- Oslo, 28. november
- Nordre Vestfold / Horten,

- 21. november på Bjerkely skole
- Tønsberg, 28. november
- Sandefjord, misjonskafe 25. oktober
- Skien, 21. november
- Bergen, misjonsbasar 21. november

Inntektene fra DELKs julemesser går som vanlig til kirkesamfunnets misjonsprosjekter i inn- og utland.

Tekst og foto: TFR

Ny bok

157 bønner

En bok for

- ungdom
- middelaldrende
- eldre

Mennesker har bedt til Gud til alle tider, overalt. Men hvem er Gud? Hvordan ber jeg? Hva skal jeg be om?

I 157 bønner finner du både eldgamle og nyskrevne bønner. Gud hører våre bønner, og vi kan bruke våre egne ord og tanker. Mange har opplevd stor hjelp i bønnelivet ved å be ord skrevet av andre.

En bønnebok kan hjelpe deg til å be om noe som du skjønner er svært positivt, men som du selv ikke hadde formulert i en bønn. Gi konfirmanden eller ungdommen en gave som kan vare resten av livet. Gi de travle foreldrene en hjelp til bønnelivet. Gi den til godt voksne.

Bakerst i boken finner du blant annet emneregister, ordforklaringssliste og veiledning til ulike måter å be på.

Boka er utgitt i sommer på Luther forlag.

**Kjøpes via
DELK-forlaget.
Pris kr 249,-**

Arvid Ludvigsen

Jon Magne Sønstabø innsatt som prest i Bergen

Forbønnshandling ved innsettelsen. Rundt Jon Magne Sønstabø står (med ryggen til) Gunnar Johnstad og Jon Tore Lie. Prest er Jan Bygstad. Foto: Nikolai Frøvik

Søndag 23. august var en stor dag for DELK-menigheten i Bergen. Da ble Jon Magne Sønstabø innsatt til tjeneste i menigheten.

Jon Magne har lang erfaring som forkynner, og menigheten gleder seg over at han nå har begynt sin tjeneste.

Menigheten kjenner ham godt siden han har hatt sin faste gang hos oss i mange år, og vi ser frem til å lære ham enda bedre å kjenne. Nå som vår prest sammen med Jan Bygstad.

Selve ordinasjonen blir på vårparten 2016 når seks måneders prøvetid er omme. Vi ber om at vår nye prest og hele Bergen menighet blir husket i bønn.

For eldsterådet i DELK Bergen
Jon Tore Lie

– Hvorfor DELK, Jon Magne Sønstabø?

Du har din bakgrunn fra Den norske kirke. Er du en «kirke-mann», eller har du mest vært på bedehuset og i organisasjons-sammenheng?

– Jeg har vel bakgrunn fra begge deler. Fra oppveksten var jeg regelmessig med på gudstjenester i kirken på stedet der jeg vokste opp. Jeg ble kjent med liturgi og gudstjenesteliv gjennom det. Jeg har mange gode minner fra dette og har også erfaring fra menighetsrådsarbeid i Dnk. Gjennom ungdomstiden ble jeg mer kjent med organisasjonene og ulike møte- og menighetsformer i disse. Jeg har også jobbet i Indremisjonsforbundet. Etter noen år ute i organisasjonene returnerte jeg til Dnk, og før jeg fant min plass i DELK Bergen, var jeg regelmessig kirkegjenger i Johanneskirken menighet i Bergen.

Har tanken på å bli prest vært noe du har hatt gjennom flere år, eller er det kommet opp i det senere?

– Tanken på forkynnelse og arbeid tilknyttet en forsamling har vært noe jeg har hatt i meg lenge. Helt siden begynnelsen av 20-årene har jeg erfart at jeg har nådegave til å forkynne. Men gjennom årenes løp og livets veier hadde jeg kommet til den tanke at preste-tjeneste ikke ville bli åpnet for meg. Når dette nå skjedde, så ble det en bekreftelse på det indre kall jeg har hatt i meg helt siden ungdommen.

Du har hatt en del med ungdom å gjøre gjennom ditt kristen-engasjement. Hva

er etter din mening den viktigste utfordringen vi har som menigheter for å få ungdommen til å komme til gudstjenester og møter?

– Det viktigste er at ungdommen får komme til Jesus. Gjennom de mennesker som møter barn og ungdom, kan Jesus nå dem. Min erfaring gjennom mange møter med barn og ungdom er at de trenger tid og noen som bryr seg om dem. Alle mennesker har i seg et tomrom etter skapningens fall, også barn og unge. De har i seg de eksistensielle spørsmål. For å få muligheten til å samtale om disse må vi være medvandrerer. Den største utfordringen er ikke at ting ikke er «kult» nok, jeg har hatt mange «ukule» andakter der jeg har hatt et intenst fokus fra mange unge øyne, fordi Bibelen er en levende bok som når inn til de unge. Noe av utfordringen i barne- og ungdomsarbeid er at unge ikke blir tatt på alvor, og at ting blir overfladisk og banalt når det kommer til trosformidling. Jeg har erfaring med at gudstjenesten og møter, som i utgangspunktet er vanskelige å forstå, blir forståelig for dem når de unge blir gitt opplæring i hva gudstjenesten formidler. Kort sagt, så er den største utfordringen at vi ikke tar oss tid til barn og unge, vi tar oss ikke tid til å lære dem den vei de skal gå.

Hva var bakgrunnen for din kontakt med DELK?

– Jeg fikk kjennskap til DELK-Bergen gjennom nettverket mitt. Etter flere

års søken etter et gudstjenesteliv med substans, med forkynnelse som styrket troen og som delte ut evangeliet i Ord og sakrament, fant jeg et sted i menigheten, så ble dette et sted der jeg følte meg hjemme. Nå har jeg hatt min plass her siden våren 2010.

Hva opplever du er den største utfordringen du får når du nå går inn i preste-tjenesten i DELK Bergen?

– Jeg vet vel ikke fullt ut hvilke utfordringer som vil møte meg, eller hva som vil være mest krevende. Jeg tror vi som prester er ulike, og det kan være ulike sider ved preste-tjenesten som er utfordrende for noen og lettere for andre. Men preste-tjenesten er spesiell ved at vi står i mange spenningsfelt, i ulike relasjoner, med motstridende forventninger og ytre påvirkninger. Så selv om jeg regner med at jeg vil møte mye forskjellig og også mange utfordringer, så minner jeg meg om det faktum at Kirkens fremtid, DELKs fremtid, er at Jesus Kristus har stått opp fra de døde.

Hva tenker du om det å være bergenser i et østlands-dominert kirkesamfunn? :)

– Ja, det var det da. En bergenser vil jo ikke kalle meg for bergenser, men for stril, og vi striler klarer oss godt de fleste steder. Så da skal det vel kunne gå greit for meg med østlendinger også.

Jon Magne Sønstabø / Red.

Kort fra DELK-styret på Sand i Stokke 25. august 2015

- En gruppe nedsatt av DELK-styret arbeider med samkjøring av grafisk profil og logo for DELK på nettsidene, for Underveis, skolene og menighetene. Firmaet Eyego, Oslo, som har vært engasjert i IKT-arbeidet, er rådgiver i saken.
- IKT-driftstjenester for DELK skal ivaretas av firmaet Dynamics Operations AS, Oslo.
- Program og saker til DELKs Generalforsamling 2015 (GF 2015) 30. og 31. oktober ble framlagt.

Her nevnes Strategiplanen, Regler for valg av tilsynsmann, Arbeidsbeskrivelse for tilsynsmannen, Evaluering av DELKs styringsstruktur.

- Skolekonsulenten presenterte sitt arbeid. Dokumentene Prestens rolle i skolen, Styringsstruktur for DELK-skolene og Instruks for Skolerådet ble lagt fram av skolekonsulenten og behandlet. DELK-styret ser at skolekonsulenten er et nyttig og viktig bindeledd til skolen.
- Erling Rantruds vikariat, som gikk ut

1. august 2015, forlenges til 1. februar 2016.

- DELK-styret følger Tilsettingsutvalgets og Personalkomiteens innstilling om å tilsette Jens Bjørnsgård i 100 % stilling i DELK med Skien som primærmenighet fra høsten 2015. Skien menighet og DELK vil dele på merutgiftene til kjøring fra bosted til arbeidssted.
- Regnskapsrapport 1. halvår ble lagt fram og godkjent.

Venke S. Gjelstad, styresekretær

DELKs misjonærer / utsendinger

Gunn og Bertil Andersson, med barna Benjamin, Rebecca og Jonatan, bor i Vest-Mongolia, i Khovd. Bertil er stedlig representant for NLM. Han er involvert i forberedelser til dannelse av et evangelisk luthersk kirkesamfunn. Bertil er også aktiv i menighetsbyggende arbeid, blant annet med undervisning og veiledning av ledere. Gunn har en deltidsstilling som prosjektkonsulent i sosialprosjektet. I tillegg deltar hun i litteraturarbeid og arbeid blant kvinner og barn, samt en bibelstudiegruppe for jenter fra 16-25 år. Blogg: www.femandersson.wordpress.com
- Epost: bertilgunn@egil.net

Signe og Georg Stensland er i Norge idet bladet går i trykken. Ekteparet er plassert til tjeneste gjennom NLM i Nord-Afrika.
- E-post: signe.minnesjord@gmail.com / georgstensland@hotmail.com

Ingeborg Marie og Torkel Alfsvåg Ekenes med datteren Eirin Helene reiste til Japan i slutten av august i 2014. Perioden er på seks år, og de to første årene er det språkopplæring.

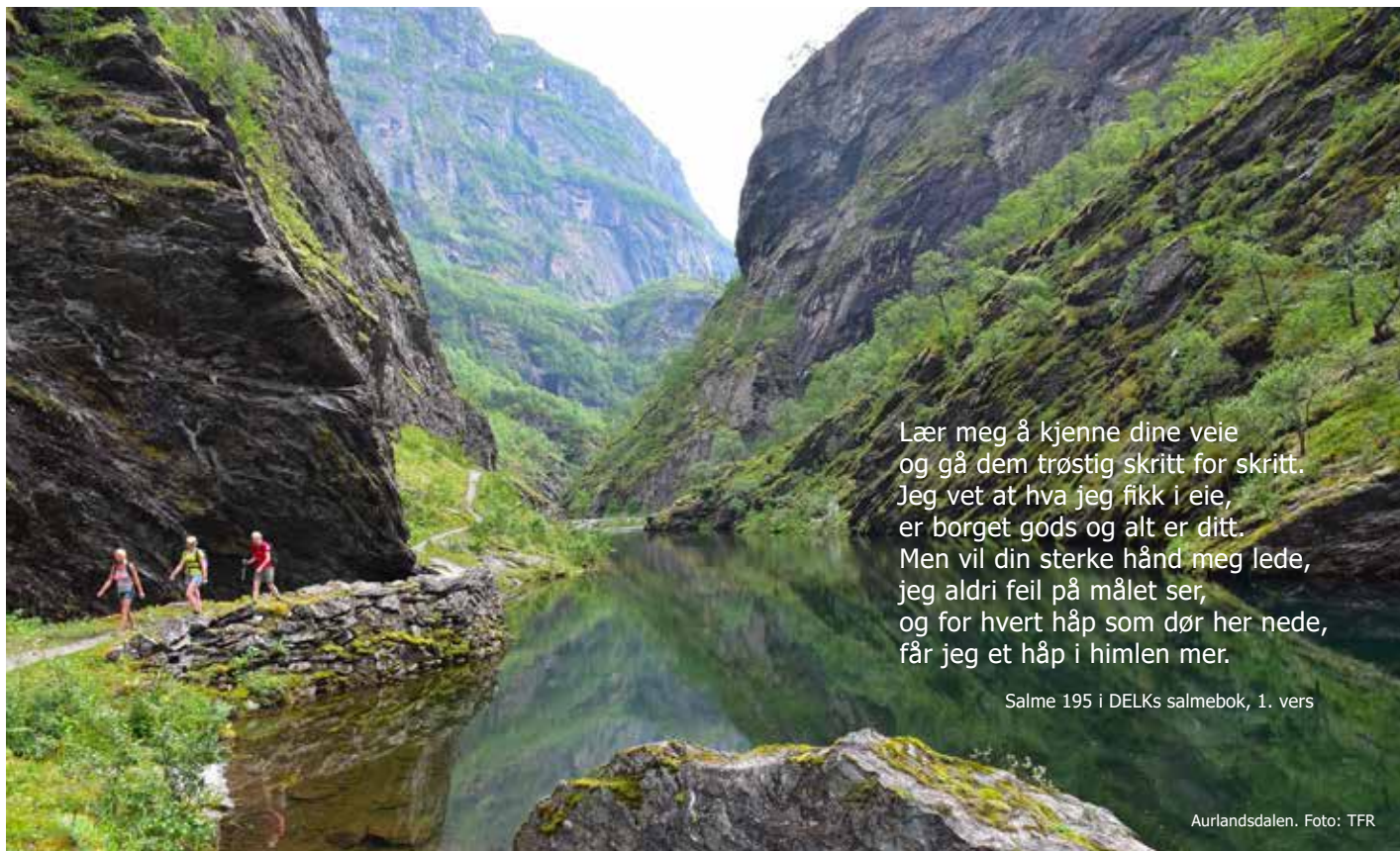
Blogg-adresse: www.tonbotidende.com

Bruk følgende e-post adresser:

- Til Ingeborg Marie: imajanoma@gmail.com
- Til Torkel: tae@nms.no

Husk

- å BE for våre misjonærer og utsendinger, følg med på deres blogger, og send dem gjerne en hilsen.
- at du kan BLI FAST GIVER til DELKs misjonsarbeid gjennom din egen nettbank til konto 2420 22 11085. Må merkes: "Gave til misjon".

Lær meg å kjenne dine veie
og gå dem trøstig skritt for skritt.
Jeg vet at hva jeg fikk i eie,
er borget gods og alt er ditt.
Men vil din sterke hånd meg lede,
jeg aldri feil på målet ser,
og for hvert håp som dør her nede,
får jeg et håp i himlen mer.

Salme 195 i DELKs salmebok, 1. vers

Aurlandsdalen. Foto: TFR

<i>Døpte</i>	<i>Født</i>	<i>Døpt</i>	<i>Menighet</i>
- Olav Gimmestad, Bergen	07.02.15	09.05.15	Bergen
- Ingrid Eline Beckstrøm, Porsgrunn	02.03.15	10.05.15	Skien
- Levi Olaj Semb Berre, Siljan	06.05.15	25.05.15	Skien
- Filip Minnesjord, Skien	18.03.15	31.05.15	Skien
- Lukas Fahre-Skau, Skien	23.04.15	31.05.15	Skien
- Eivind Stensland, Oslo	19.04.15	14.06.15	Oslo
- Grete Oline Gilje, Tønsberg	28.04.15	02.08.15	Tønsberg

Vigde

- Hanne Cecilie Webb, Oslo, og Helge Aamodt, Oslo, viet i Ryenberget kirke 27.06.2015.
- Maren Stenhjem Lie, Fyllingsdalen og Nikolai Frøvik, Oppegård, viet i Laksevåg kirke 25.07.15.

Kirkelig velsignelse av borgerlig inngått ekteskap

- Benedicte Kaarikstad, Kristiansand og Roald Fugle-Thorstensen, Kristiansand i Granly kirke 08.08.15.

<i>Døde</i>	<i>Født</i>	<i>Død</i>	<i>Menighet</i>
Martin Lislebø, Tønsberg	1931	18.05.15	Tønsberg
Roar Fevang, Sandefjord	1958	20.06.15	Sandefjord
Ingrid Johannesen, Halden	1929	14.07.15	Østfold
Signe Olsen, Porsgrunn	1924	15.07.15	Porsgrunn

Antall innmeldte: 13. Antall utmeldte: 4.

Det evangelisk-lutherske kirkesamfunn (DELK)

DELK bekjenner Jesus Kristus som Frelser og Herre og bygger på Bibelen som Guds inspirerte, ufeilbare og troverdige ord og den overordnede norm og kilde for tro, lære og liv.

DELK holder følgende bekjennelsesskrifter for å være uttrykk for den rette forståelse av hovedpunktene i Bibelen:

- De tre oldkirkelige bekjennelser: den apostoliske, den nikenske og den athanasianske
- Den augsburgske konfesjon
- Luthers lille katekisme

DELKs bekjennelse forplikter alle menigheter, tillitsvalgte, ansatte og medarbeidere for øvrig.

DELK har ca. 3.400 medlemmer fordelt på lokalmenigheter i Oslo, Buskerud, Vestfold, Telemark, Rogaland, Hordaland og Østfold.

Bank-kontoer for gaver til DELK

Husk at det skattefrie beløpet er øket til 20 000 kr fra 2015!

Gaver **med** skattefradrag til kirkebygg i Nordre Vestfold menighet eller til menighetsbidrag i Skien eller Porsgrunn menighet, settes inn på konto 3000 24 91210.

Skattefrie gaver ellers settes inn på konto 2420 22 11085.

Det kan være gaver til prestenes lønn, misjonen, eller prosjekter bestemt av menighetene selv.

Gaveformål **må** nevnes hver gang.

Første gang du bruker ordningen, **må** navn og personnummer oppgis, senere er det nok med bare navn.

Se også www.delk.no og klikk deg inn på Gaver til DELK.

Gaver **uten** skattefradrag kan gis direkte til:

- DELKs misjonsarbeid: konto 2400 19 51439
- Kirkebladet «Underveis»: konto 3000 27 13949
- Bergen menighet, kirkebygg: konto 3000 23 00512
- Dalane menighet, evangelisering: konto 3270.67.14080
- Nordre Vestfold menighet, ny kirke og skole: konto 1503 51 15541
- Skien menighet, kirkebygg: konto 1201 45 87746
- Sandefjord menighet, skolebygg: konto 3000 24 20259
- Tønsberg menighet, kirkefornyelse: konto 1638 26 21437

Husk å melde adresseforandring!

Har du flyttet, eller vil du ha bladet sendt til en annen adresse?

Ring telefon **33 35 93 50**
eller send en e-post til

underveis.abonnement@delk.no

Kommer ikke Underveis?

Eller kjenner du noen som ikke får bladet i posten?

Ring telefon **33 35 93 50**
eller send en e-post til

underveis.abonnement@delk.no

DELKs menigheter, kirker, skoler, kontaktpersoner og adresser

DELKs HOVEDKONTOR

Åslyveien 19, 3170 Sem
Telefon: 33 35 93 50
www.delk.no
E-post: delk@delk.no
Tilsynsmann Rolf Ekenes
Telefon: 900 91 562
E-post: tilsynsmannen@delk.no

MENIGHETER, KIRKER, PRESTER OG ELDSTE

Bergen, DELK-kirken

Rosenberggaten 1, 5015 Bergen
Jan Bygstad, prest Bergen og Sotra
Telefon: 932 64 642
E-post: jan.bygstad@delk.no
Jon Magne Sønstabø, prest
Telefon: 970 87 699
E-post: jon.magne.sonstabo@delk.no
Gunnar Johnstad, eldste
Telefon: 918 86 929
E-post: gjohnst@online.no
Jon Tore Lie, eldste
Telefon: 952 95 554
E-post: jotol@online.no

Sotra, Håkonsund kirke

Håkonsund, 5379 Steinsland
Vidar Klepsvik, eldste
Telefon: 450 43 319
E-post: vklepsvi@online.no

Dalane, Bedehuset i Egersund

Johan Feyersgate 5, 4370 Egersund
Ottar Endresen, fung. prest
Telefon: 40 40 49 89
E-post: ottar.endresen@delk.no
Jan Hetland, eldste
Telefon: 907 43 877
E-post: jan.hetland@dabb.no

Horten, Langgata kirke

Langgata 50, 3187 Horten
John L Ludvigsen, kontaktperson
Telefon: 920 17 522
E-post: john@ludvigsen.no

Nore, Fredheim kirke

Sporan, 3630 Rødberg
Morten Askjer, prest
Telefon: 917 37 207
E-post: morten.askjer@delk.no
Ivar Haug, kontaktperson
Telefon: 905 25 326

Nordre Vestfold, Døvik kirke

Døvikveien 4, 3176 Undrumsdal
Morten Askjer, prest
Telefon: 917 37 207
E-post: morten.askjer@delk.no
Torgeir Døvik, eldste
Telefon: 482 72 792
E-post: torgeir@bdtviken.no

Kåre Solberg, eldste
Telefon: 920 33 761
E-post: ks@kremar.no
Eirik Thorvaldsen, eldste
Telefon: 458 82 463
E-post: eirthor@gmail.com

Oslo, Ryenberget kirke

Enebakkveien 152, 0680 Oslo
Menighetskontoret
Telefon: 23 21 01 75 / 23 21 01 76
E-post: ryenbergetkirke@delk.no
Ulf Asp, prest
Telefon: 916 70 827
E-post: ulf.asp@delk.no
Kristoffer Hansen-Ekenes, prest
Telefon: 906 28 073
E-post: khe@delk.no
Elisabeth Fehn Olsen, diakon
Telefon: 954 74 800
E-post: elisabeth.fehnolsen@delk.no
Andreas Thorsnes, eldste
Telefon: 911 70 395
E-post: andreas@urbania.no
Egil Helland, eldste
Telefon: 913 15 555
E-post: egil@egil.net

Porsgrunn, Borgeskogen kirke

Åmotbakken 4, Porsgrunn
Arild Minnesjord, prest
Telefon: 35 50 18 55/916 14 371
E-post: arild.minnesjord@delk.no
Gunnar Hvale, eldste
Telefon: 995 10 126
E-post: gunnarhvale@hotmail.com
Rune Høvås, eldste
Telefon: 930 03 573
E-post: rune.hovas@sf-nett.no

Sandefjord, Moe kirke

Moveien 78, 3221 Sandefjord
Erling Rantrud, prest
Telefon: 916 42 047
E-post: erling.rantrud@delk.no
Terje Simonsen, eldste
Telefon: 415 15 141
E-post: terje.simonsen@delk.no
Hans Åge Guren, eldste
Telefon: 920 49 270
hans-aage@hotmail.com

Sauherad/Midt-Telemark

Akkerhaugen kirke
Norsjølia 6, 3812 Akkerhaugen

Skien, Borgenheim kirke

Grensegaten 73, 3714 Skien
Jens Bjørnsgård, prest
Telefon: 928 49 725
E-post: jens.bjornsgard@delk.no
Fred Arve Fahre, eldste
Telefon: 414 74 218
E-post: fredarve@hotmail.com

Fredrik Minnesjord, eldste
Telefon: 404 13 542
E-post: fm@brevini.no
Øystein Semb, eldste
Telefon: 908 60 231
E-post: oystein.semb@sbdinc.com

Tønsberg, Granly kirke

Klippeveien 1, 3122 Tønsberg
Jan Erik Askjer, prest
Telefon: 976 62 727
E-post: jan.erik.askjer@delk.no
Erik Gjelstad, eldste
Telefon: 930 09 981
E-post: ergjelst@online.no
Svein Minnesjord, eldste
Telefon: 957 28 082
E-post: s-minnes@online.no
Anders Rønningen, eldste
Telefon: 942 42 226
E-post: ronningenanders@gmail.com

Østfold, Missingmyra bedehus

Missingmyrveien 6, 1640 Råde
Boe Johannes Hermansen, prest
Telefon: 996 12 822
E-post: boe.johannes.hermansen@delk.no
Odd Kleiven, eldste
Telefon: 958 54 537
E-post: odd.kleiven@gmail.com

GRUNNSKOLER

Oslo: Ryenberget skole,

Enebakkvn 152, 0680 Oslo
Telefon: 23 21 01 61
E-post: ryenbergetskole@delk.no

Re: Bjerkely skole

3178 Våle
Telefon: 33 06 30 30
E-post: bjerkely.skole@delk.no

Sandefjord: Moe skole

Movn 78, 3221 Sandefjord
Telefon: 33 48 73 40
E-post: moe.skole@delk.no

Skien: Skauen kristelige skole

Jon Alvsonsgt 14, 3714 Skien
Telefon: 35 50 54 00
E-post: skauen.skole@delk.no

Tønsberg: Granly skole,

Postboks 70 Loft-Eik, 3109 Tønsberg
Telefon: 33 00 31 10
E-post: granly.skole@delk.no

Luksusproblem!

Hvorfor ikke gjøre noe helt annet ...

Ved skolestart reiser Berit Sveen Horn og Tom Erik Horn med sine tre barn til Moldova.

Familien har ett bein i den lokale menighet i Dnk på Revetal, i Re kommune, og ett i DELK. Tom Erik er DELK-medlem og Berit jobber på Bjerkely, DELK-skole i Re. Utsendermenigheten er menigheten i Dnk i Re. Misjonskomiteen i DELK og DELK-menigheten i Nordre-Vestfold har gitt økonomisk støtte.

Få dager før de pakker de siste sakene i skiboksen på taket av familiens bil, fikk vi en samtale med Tom Erik:

– Hva får en familie – du vernepleier med bra jobb, Berit med lærerstilling, tre barn og eget hus – til å bryte opp for å dra til kanskje Europas fattigste land?

Snart kjente både Tom Erik og Berit det som et kall: Her skal vi tilbake for å være over lengre tid.

– Det startet i grunnen for to år siden da vi planla sommerferie, forteller Tom Erik. – Et hjerte for Øst-Europa hadde vi hatt lenge. Vi var fadderfamilie i mange år gjennom Misjon uten grenser. Vi drev og planla sommerferien og visste ikke helt. Skulle vi på et kristent stevne? Hvilket? Vi klarte ikke å bestemme oss. Og skjønte: for et luksusproblem! Hvorfor ikke gjøre noe helt annet i stedet? Vi gikk inn på Operasjon Mobiliserings hjemmeside og fant at de sendte ut kortidsteam til ulike steder.

Det førte familien ut på en annerledes ferie – to og en halv uke i Moldova. De reiste rundt i landsbyer og besøkte fattige familier. Snart kjente både Tom Erik og Berit det som et kall: Her skal vi tilbake for å være over lengre tid. Denne gangen setter de seg i bilen for å bli der for en to-års periode.

Språket de trenger å lære, er rumensk. De vil få organisert språkopplæring i tre måneder. Internt blant medarbeidere vil det gå på engelsk.

– Hva for et samfunn er det dere kommer til?

– Et land som er preget av fraflytting, av mye håpløshet og fattigdom. Mange reiser fra barna sine for å jobbe i utlandet. Mange unge ser ikke noen framtid i hjemlandet sitt. Men vi vil også møte

Berit Sveen Horn og Tom Erik Horn og de tre barna reiser til Moldova for Operasjon Mobilisering. Foto: privat

mange hardtarbeidende som gjør det beste ut av det.

Hva arbeidsoppgavene vil bli, er ikke helt avklart.

– Men vi kommer til å gå inn i et etablert arbeid blant barn, ungdom og eldre. Det vil handle mye om relasjoner til mennesker. Og bistand – klær, mat og fyringsved. Mange trenger støtte til helt praktiske og basale behov. Vi vil engasjere oss i oppsøkende arbeid blant eldre og støtte kristne der de er. Besøke menigheter. Mange menigheter driver dagsenter for barn, støtter dem og følger opp. Det arrangeres dagleirer for barn. Fotballcup for ungdom. Å dele evangeliet står helt i fokus.

– Hvorfor organisasjonen OM – fordi de lønner best?

Operasjon Mobilisering har 6 000 utsendinger over store deler av verden – i ulønnet arbeid.

Tom Erik ler sin lune latter. Det er visst ikke helt slik. Han forteller at OM har 6 000 utsendinger over store deler av verden – i ulønnet arbeid.

– Vi må skaffe oss økonomisk støtte fra venner og bekjente. Men vi vil bli med i et godt organisert og samkjørt team, og vi får hjelp til å finne oss bosted og får god oppfølging. Det arrangeres både retreat og familiesamlinger for utsendingene.

– Og barna deres? – De skal gå på hjemmeskole. Berit er lærer og vil ta hovedansvaret for det. Det er helt lov å

drive hjemmeskole bare en melder det til kommunen. Det har vi gjort. Som foreldre har vi ansvar for å gi barna våre opplæring. Vi har samarbeid med Granly ungdomsskole og Bjerkely når det gjelder bøker og læreplaner, og barna er knyttet til sine klasser der.

– Hva er gleden og hva utgjør spenning nå rett før utreise?

Gleden er å komme dit og kunne bidra med noe av Guds godhet.

– Gleden er å komme dit og kunne bidra med noe av Guds godhet. Og kunne bety en forskjell for noen. Ikke fordi vi er flinke i oss selv, men fordi det handler om å gi videre av det gode fra Gud – evangeliet og alt ellers som kan hjelpe folk. Det er også en glede å kunne gjøre noe sånt sammen som familie – dette drar oss sammen på en annen måte.

– Men vi føler også usikkerhet rundt mye – om ungene får venner, hvor vi skal bo, reisen ned, og alle praktiske ting. Men midt i alt kjenner vi en ro for at ting skal ordne seg.

Lyst til å støtte, oppmuntre eller bare vite mer? Ta gjerne kontakt direkte: Tom Erik Horn, e-post «toeho@hotmail.com».

En gruppe på Facebook heter «Oppdrag Moldova» - spør gjerne om å bli medlem der.

En blogg vil også komme.

Ulf Asp